Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 19 Φεβρουαρίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 12*

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. **Γρ. Ξενόπουλο***].*

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν τὸν βλέπεις πῶς τρώει; Κάθεται, μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια, ἕνα μίλλι μακριὰ ἀπ' τὸ τραπέζι... Ἐργάτης τελοσπάντων, τί περιμένεις;..

Ἡ Ἴδα ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἔκλαψε. Ναί, αὐτὰ ὅλα τἄβλεπε κι' ἐκείνη. Ὁ Τζὰκ δὲν εἶχε καθόλου «τρόπους». Ἀλλὰ ποιὸς ἔφταιγε; Ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι δὲν τὸν εἶχαν πετάξει στὸ βάραθρο;

— Στάσου, τῆς εἶπε ὁ Νταρζαντόν, μιὰ ἰδέα: Ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατος ἀκόμα γιὰ νὰ ξαναπιάσῃ τὴν ἐργασία του, δὲν τὸν στέλνουμε νὰ δυναμώσῃ στὸ Ἐτιόλ;.. Ἂς μείνῃ ἐκεῖ λίγον καιρό... Ἂς φροντίσῃ νὰ νοικιάσῃ καὶ τὸ «Parva domus» ποὺ μᾶς ἔμεινε στὴ ράχη... Θὰ τοῦ στέλνουμε λίγα χρήματα, ὅ,τι χρειάζεται... Ἡ ἐξοχὴ θὰ τὸν ὠφελήσῃ.

— Ναί, ναί, ὡραῖα! φώναξε κατενθουσιασμένη ἡ Ἴδα.

Δὲν μποροῦσε νὰ βρεθῇ καλύτερη ἐξοικονόμηση σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίσταση, καὶ γιὰ τὸ καϊμένο τὸ παιδί, καὶ γιὰ τὴ μητέρα του, καὶ γιὰ τὸν πατριό του. Κι' εὐθὺς ἀποφάσισε νὰ πάῃ τὴν ἐπαμένη καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ γιό της στὶς Κασταγούλες.

* * *

Ἔφθασαν ἐκεῖ ἕνα πρωϊνὸ φθινοπωριάτικο, γλυκό, ἡλιοπερίχυτο, ποὺ κελαϊδοῦσαν ἄφθονα πουλιά, ποὺ θροῦσαν πεσμένα φύλλα κι' ὁ ἀέρας μύριζε ἀπὸ ξερὸ χόρτο κι' ὥριμους καρπούς.

Τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους, μισοφώτιστα, σπαρμένα μὲ κίτρινα λουλούδια, σιωπηλά, ἥσυχα, ὁδηγοῦσαν στὰ γυμνὰ καὶ ξέφωτα πλατώματα. Ὁ Τζὰκ ἐγνώριζε ὅλ' αὐτὰ τὰ δρομάκια. Μόλις πάτησε κεῖ τὸ πόδι του, ξαναγύρισε στὰ πιὸ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τότε ποὺ ζοῦσε μέσα στὴν καλή, τὴ γλυκειὰ κι' ἄδολη Φύση. Μὰ κι' αὐτὴ λὲς καὶ τὸν γνώρισε, καὶ τὸν ἔκραξε, καὶ τὸν δέχθηκε μὲ χαρά. Βαθιὰ στὴν ψυχή του, ὁ Τζὰκ ἄκουγε σὰ μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε:

«Ἔλα σὲ μένα, καϊμένο παιδί, ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου. Θὰ σὲ ζωογονήσω, θὰ σὲ γιατρέψω. Ἔχω βάλσαμα γιὰ κάθε πληγή· κι' ὅποιος τὰ γυρεύει ἀπὸ μένα, εἶναι κιόλα γιατρεμένος!»

«Ἐκάπνιζε τὴν πίπα του δίπλα στὸ δασοφύλακα...»
(Σελ. 102, στ. α').

Ἡ Ἴδα γύρισε ἀμέσως στὸ Παρίσι της, κι' ὁ Τζὰκ ἔμεινε μονάχος στὸ ἐξοχικὸ σπίτι, μὲ τὰ παράθυρά του ὁλάνυχτα στὸν χλιαρὸ ἀέρα καὶ μὲ τὸν κῆπό του, ἀπεριποίητο πιά, μὰ γεμάτο λουλούδια καὶ φρούτα ἀνάκατα.

Τριγύριζε σ' ὅλες τὶς κάμαρες, σ' ὅλες τὶς γωνιές, μαζεύοντας ἀναμνήσεις. Ἀ, τί γαλήνη, τί ἀνάπαυση! Ποτέ, ποτὲ ἡ χρυσὴ ἐπιγραφὴ τῆς ξώπορτας δὲν φάνηκε πιὸ ταιριαστή:

Μικρὸ σπίτι, μεγάλη ἡσυχία.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'.

Κι' ἡ Σεσίλη. Ἔχει μεγαλώσει

— Μ' αὐτὸ εἶναι *δυσφήμησις!* Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ καταγγείλῃς αὐτὸν τὸν ἄθλιο Χίρς!.. Ἄκουε ἐκεῖ νὰ μάφῃσῃ πέντε ὁλόκληρα χρόνια μὲ τὴν ἰδέα πῶς ὁ φίλος μου Τζὰκ ἦταν ἕνας κλέφτης!.. Τὸ μασκαρά, ἦρθε ξεπίτηδες γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εἴδησι· ἔπρεπε ὅμως νὰ ξανάλθῃ καὶ νὰ τὴ διαψεύσῃ, ἀφοῦ ἡ ἀθωότη σου ἀναγνωρίσθηκε καὶ πιστοποιήθηκε μὲ τέτοιον τρόπο. Γιά, γιὰ νὰ ἰδῶ πάλι τὸ βιβλιάριό σου...

—Ὁρίστε, κύριε Ριβάλ..

—Ἀ, μὰ εἶν' ἔξοχο! Δὲν μποροῦσε νὰ ἐπανορθωθῇ καλύτερα μιὰ ἀθέλητη ἀδικία. Αὐτὸς ὁ διευθυντής σου εἶναι λαμπρὸς ἄνθρωπος!.. Φύλαξέ το... Ἀ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Γιατὶ δὲν ξέρεις πόσο πονοῦσα νὰ συλλογιέμαι πῶς ὁ μαθητής μου βγῆκε παλιόπαιδο!.. Καὶ ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ ἀκόμα θἄμενα μ' αὐτὴ τὴν πλάνη, ἂν δὲν σὲ συναντοῦσα κατὰ τύχη στοῦ κὺρ-Μιχάλη!..

Πραγματικῶς, στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα ὁ γιατρὸς Ριβὰλ εἶχε ξαναδρεῖ τὸν παλιό του φίλο. Γιατὶ δέκα μέρες ποὺ εἶχε στὶς Καστανούλες, ὁ Τζὰκ ζοῦσε σὰ μάγεμένος ἀπὸ τὴ γαλήνη τῆς φύσης, ἀπὸ τὴ γλύκα τοῦ φθινοπωριάτικου ἡλιου, καὶ δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του παρὰ γιὰ νὰ χωθῇ στὸ δάσος ποὺ τὸν τραβοῦσε. Τὰ δέντρα τοῦ ἔδιναν ἀπ' τὸ χυμό τους, ἡ γῆ ἀπ' τὸ σφρίγος της καί, καμμιὰ φορά, καθὼς κουνοῦσε τὸ μέτωπό του γιὰ νὰ ξυπνίσῃ μέσα τὴ σκέψη, τοῦ φαινόταν πῶς τοῦφευγε λίγο-λίγο ἡ ἀσχήμια τοῦ ἄρρωστου ἐργάτη κάτω ἀπ' τὸν βαθύ, τὸν καθαρὸ καὶ χρυσογάλανο ἐκεῖνον οὐρανό...

Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ σχετιζόταν τώρα στὴν ἐξοχή, ἦταν ὁ κὺρ-Μιχάλης κι' ἡ κυρὰ-Παγώνα, πάντα γι' αὐτὸν

καλοθύμητοι. Ἡ γυναίκα τοῦ θύμιζε τὴ μητέρα του, ποὺ τὴν εἶχε ὑπηρετήσει τόσον καιρὸ μὲ πίστη κι' ἀφοσίωση. Ὁ ἄντρας πάλι, ὁ ἀγαθὸς γίγαντας, σιγηλός, σκεπτικός, ἀπορροφημένος σὰ Φαῦνος μέσα στὴ βλάστηση τοῦ δάσους, τοῦ θύμιζε ὅλους ἐκείνους τοὺς μαγευτικοὺς καὶ τονωτικοὺς περιπάτους ποὺ εἶχε κάνει μαζί του σὰν ἦταν μικρός. Ξαναζοῦσε τὰ παιδικά του χρόνια μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἐρημίτες. Ἡ κυρὰ-Παγώνα τοῦ ἀγόραζε τὸ ψωμί του, τὸ κρέας του, τὸ βούτυρό του καὶ συχνά, ὅταν βαριόταν νὰ γυρίσῃ στὶς Καστανούλες, μαγείρευε μόνος του, στὴ γωνιά τους, κανένα πρόχειρο φαΐ. Καθόταν ἐκεῖ σ' ἕνα πάγκο, μπροστὰ στὴν πόρτα, κι' ἐκάπνιζε τὴν πίπα του δίπλα στὸ δασοφύλακα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν τοῦ ἔκαναν ποτὲ ἐρωτήσεις. Μὰ καὶ μόνο ποὺ τὸν ἔβλεπε ἔτσι ἀδύνατο, ἔτσι ψηλό, μὲ τὰ μάγουλά του φλογοκόκκινα, ὁ κὺρ-Μιχάλης κουνοῦσε τὸ κεφάλι θλιβερά, ὅπως σὰν ἔβλεπε στὸ δάσος κανένα δέντρο ἀρρωστημένο ἀπὸ πυράσιτα...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, φθάνοντας στὸ σπιτάκι, ὁ Τζὰκ βρῆκε τὸ δασοφύλακα κρεβατωμένο ἀπὸ ὀξεῖα προσβολὴ ἀρθριτικῶν ρευματισμῶν, ποὺ μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ἔρριχναν κάτω αὐτὸν τὸν κολοσσὸ σὰν κεραυνόπληκτο πλατάνι. Ὄρθιος στὸ προσκεφάλι του, ἕνας ἄνθρωπάκος μὲ μακριὰ ρεδιγκότα, ποὺ οἱ τσέπες της ξεχείλιζαν ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ βιβλία, στεκόταν ξεσκούφωτος κι' ἀνάμαλλος. Ἦταν ὁ γέρο-Ριβάλ.

Στὴν ἀρχὴ στενοχωρήθηκαν κι' οἱ δυό. Ὁ Τζὰκ ντρεπόταν μπροστὰ στὸ γιατρό, ποὺ τοῦ εἶχε θυμηθεῖ τί κανὲς γι' αὐτὸν προφητεῖες... Ὁ κ. Ριβάλ πάλι, μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶχε μπροστά του ἕναν κλέφτη, ἔμενε ψυχρός. Μ' ὅλ' αὐτά, ἡ ἀδυναμία τοῦ ψηλόσωμου παλικαριοῦ τὸν συγκίνησε. Βγῆκαν μαζί, γύρισαν κουβεντιάζοντας ἀπὸ τὰ πράσινα δρομάκια τοῦ δάσους καί, ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο, ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ἔφτασαν ὡς τὴν ἀκροδασιὰ κι' ὡς τὴν ἐξήγηση.

Ἀ, τὴ χαρά, τὸ θρίαμβο τοῦ γέρο-Ριβάλ! Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴ σελίδα ἐκείνη ἀπὸ τὸ βιβλιάριο τοῦ ἐργάτη, ὅπου ὁ διευθυντὴς τῶν σιδηρουργείων τοῦ Ἰντρὲ πιστοποιοῦσε πὼς ὁ Τζὰκ εἶχε κατηγορηθεῖ τότε ἄδικα.

— Τώρα λοιπὸν ποὺ ἤρθες νὰ μείνῃς ἐδῶ, τοῦ ἔλεγε, ἐλπίζω νὰ βλεπόμαστε συχνά. Ἔπειτα εἶναι ἀνάγκη. Σ' ἔστειλαν στὴν ἐξοχὴ ὅπως στέλνουν ἕνα κουρασμένο ἄλογο· μ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ κοιταχθῇς, νὰ κοιτάζεσαι ταχτικά, νὰ φυλάγεσαι πολύ, καὶ μάλιστα τώρα ποὺ ἔρχεται χειμώνας. Τί διάβολο! τὸ Ἐπιὸλ δὲν εἶναι Νίκαια!.. Θυμᾶσαι πόσο σοῦ ἄρεσε ἀπὸ σπίτι ἄλλη φορά;... Εἶναι πάντα τὸ ἴδιο... Μόνο ἡ καϊμένη ἡ γυναίκα μου λείπει... γιὰ πάντα. Πέρασαν δῶ καὶ τρία χρόνια. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχα τὴ μικρὴ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ, εἶδε μὴ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ γινόμουν. Ἡ Σεσίλη κρατεῖ τώρα τὰ βιβλία καὶ τὸ φαρμακεῖο. Ἀ, πῶς θὰ χαρῇ κι' αὐτὴ νὰ σὲ ἰδῇ! Ἔλα, πότε θἄρθῃς;

Ὁ Τζὰκ ἐδίστασε νὰ παντήσῃ. Καὶ σὰ νὰ μάντεψε τὴ σκέψη του, ὁ κ. Ριβὰλ πρόσθεσε γελώντας:

— Καὶ ξέρεις, στὴ μικρὴ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παρουσιάσῃς καὶ τὸ βιβλιάριό σου, γιὰ νὰ σὲ δεχθῇ καλά. Ποτὲ ἐγὼ δὲν τῆς εἶπα τίποτα, οὔτε στὴ γιαγιά της. Σ' ἀγαποῦσαν τόσο κι' αὐτὸ θὰ τὶς πίκραινε πολύ... Μπορεῖς λοιπὸν νὰ παρουσιασθῆς ἄφοβα. Σήμερα κάνει πολὺ κρύο γιὰ νὰ σοῦλεγα νἀρθῇς ἀπόψε, νὰ φᾶμε μαζί. Ἀλλὰ μπορεῖς νἀρθῇς αὔριο τὸ μεσημέρι. Ἐλεύθερα, παιδί μου, ὅπως τότε... Τρῶμε στὴ μιά, στὶς δυὸ ἢ στὶς τρεῖς, κατὰ τὶς βίζιτες ποὺ θἄχω. Πᾶμε χειρότερα τώρα, γιατὶ τἄλογό μου παρκγέρασε κι' ἔγινε ἀκόμα πιὸ παράξενο. Κάθε μέρα μοῦ κάνει ἱστορίες, μὴν τὰ ρωτᾶς!.. Ἀ, νά, φτάσαμε στὸ σπίτι σου. Ἔμπα γρήγορα. Κι' αὔριο σὲ περιμένουμε χωρὶς ἄλλο. Ἂν δὲν ἐρθῇς, θἄρθω νὰ σὲ πάρω ἐγώ.

Ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι του κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα, ποὺ τὴ σκεπάζαν σχεδὸν ὅλη ἀπέξω τὰ περιπλοκάδια, ὁ Τζὰκ εἶχε μιὰν ἀλλόκοτη ἐντύπωση. Τοῦ φάνηκε ὅτι γύριζε ἀπὸ κανένα μεγάλο περίπατο μὲ τἀμαζάκι, σὰν ἐκείνους ποὺ ἔκανε ἄλλοτε ἀνάμεσα στὸ γιατρὸ καὶ στὴ μικρή του φιλενάδα, ὅτι θἄβρισκε μέσα τὴ μητέρα του νὰ ἑτοιμάζῃ τὸ τραπέζι μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ δασοφύλακα, κι' ὅτι Ἐκεῖνος ἐργαζόταν ἀπάνω, στὸ πυργάκι...

Πέρασε τὴ βραδιὰ καθισμένος μπροστὰ στὸ τζάκι, ὅπου εἶχε ἀνάψει μιὰ καλὴ φωτιὰ ἀπὸ κούτσουρα, γιατὶ τὸ λεβητοστάσι τὸν εἶχε κάνει ριγηλό. Κι' ὅπως τότε οἱ ὧραιες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸν ἐξοχικὸ περίπατο τὸν ἐμποδίζαν νὰ αἰσθάνεται πολὺ τὴ μελαγχολία καὶ τὴν τυραννία ποὺ βάραιναν ὅλο τὸ σπίτι, ἔτσι κι' ἀπόψε ἡ συνάντησή του μὲ τὸν κ. Ριβάλ, τὸ ὄνομα τῆς Σεσίλης ποὺ προφέρθηκε τόσες φορές, ἔχυναν στὴν ψυχή του μιὰ γαλήνη ἄγνωστη σ' αὐτὴν ἀπὸ καιρό, καὶ γέμισαν τὴν ἐρημιά του μὲ ἀγαπημένα δράματα ποὺ τὸν συνόδευσαν καὶ στὸν ὕπνο. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι, χτυποῦσε στὴν πόρτα τοῦ Ριβάλ.

Ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ὁ γέρος, τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει στὸ σπίτι. Ἔμενε πάντα ἀτέλειωτο κι' ἡ μαρκίζα του ἐσκούριαζε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, περιμένοντας τοῦ κακοῦ τὰ γυαλιά της.

— Ὁ κύριος δὲν γύρισε ἀκόμα... ἡ κυρία Σεσίλη εἶναι στὸ φαρμακεῖο, τοῦ εἶπε ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια ποὺ τοῦ ἄνοιξε.

Αὐτὴ εἶχε ἀντικαταστήσῃ τὴ γριὰ καὶ πιστὴ μπόννα ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Μὰ κι' ἕνα σκυλάκι, ποὺ γαύγιζε τώρα στὸ σπιτάκι του, ἀντὶ τοῦ παλιοῦ σκύλου τῆς Νέας-Γῆς, μαρτυροῦσε ὅτι τἄψυχα ἀντέχουν περισσότερο ἀπὸ τὰ ζωντανά, σ' ὅ,τι γένος ἢ εἶδος κι' ἂν ἀνήκουν'... (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν ἡμέρα ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ περπατεῖ κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, γιατὶ ἀπὸ μακρὰ φαινόταν ἡ θάλασσα καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὸ παλιὸ κάστρο τῆς χώρας. Τώρα ὅμως ἦταν νύχτα κι' οἱ ἐλιὲς ἦταν ἴδια μαῦρα φαντάσματα κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος σύννεφα καὶ τἄστρα δὲν φαινόνταν καθόλου. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ ψιχαλίζῃ κι' ὕστερα νὰ βρέχῃ. Δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ βροχὴ κι' ὁ χωριάτης τράβηξε τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ τὸν πολυνοιάζει. Ἡ βροχὴ ὅμως δὲν ἔπαυε καθόλου, καὶ σὲ λίγο ὅπου πατοῦσε ἤτανε λάσπες, καὶ οἱ γοῦβες ἤτανε γεμάτες νερά.

Ἡ ὥρα προχωροῦσε, ἀλλ' ἀντὶ νὰ φέξῃ, σκοτείνιαζε περισσότερο. Ὁ χωριάτης πλχτσούριζε μέσ' στὰ νερὰ καὶ σκόνταβε ὅλη τὴν ὥρα στὶς πέτρες. Ξάφνου γλύστρησε σὲ μιὰ μερὰ κοντὰ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κι' ἔπεσε κάτω στ' ἀμπέλι.

Ἦταν ἕνα καλὸ πέσιμο, γιατί σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ δρόμος ἦταν ψηλὸς δυὸ μέτρα καὶ ὁ χωριάτης μποροῦσε νὰ σκοτώθῃ μιὰ χαρά. Δὲν σκοτώθηκε ὅμως, ἀλλὰ τὸ κεφάλι του χτύπησε σὲ μιὰ πέτρα κι' ὁ ἄνθρωπος λιποθύμησε πρὶν νοιώσῃ καλὰ-καλὰ τί τοῦ συνέβη.

Τὸ γουρουνάκι ἦταν τυχερό. Τὴν ὥρα ποὺ γλύστρησε ὁ χωριάτης, ἔτυχε νὰ πέσῃ ἀπὸ πάνω του καὶ δὲν χτύπησε καθόλου. Τώρα βρισκόταν ἐκεῖ στὸ χαντάκι κι' ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀπάνω στὸ σακκούλι καὶ τὸ διαπερνοῦσε, κι' εἶχε κάνει τὸ κακόμοιρο τὸ γουρουνάκι μούσκεμα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν εἶχε καταλάβει τί εἶχε συμβεῖ, ἔνοιωθε ὅμως πὼς ὁ ἀφεντικός του δὲν περπατοῦσε πιὰ καὶ πὼς εἶχαν πέσει ξαφνικὰ ἀπὸ ψηλὰ κάτω. Ὁπωσδήποτε βρισκόταν σὲ πολὺ ἀσχημη θέση, γιατὶ τὸ σακκούλι ἦταν ἔτσι πεσμένο, ὥστε τὸ γουρουνάκι δὲν μποροῦσε σχεδὸν οὔτε νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ καὶ τὰ πόδια του εἶχαν μουδιάσει.

Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀπάνω του καὶ τὸ κορμί του ἄγγιζε τὸ ὄγρο σακκούλι.

Συλλογιζόταν τί ὄμορφα θὰ ἦταν τώρα ἂν, ἀντὶ νὰ τὸ πάρῃ ὁ ἀφεντικός του, νὰ τὸ ἄφνε δίπλα στὴ μαννούλα του, μέσα στὴ ζεστή της ἀγκαλιά. Ἄχ, ἂς μποροῦσε νὰ ξαναδρεθῇ ἐκεῖ-πέρα κι' ἂς μὴ γινόταν ποτὲ τοῦ τίποτα!..

Ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει δυνατά, αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὰ ξεφωνητά του ἦταν κλάμματα. Τσίριζε τόσο δυνατά, ὥστε ἄρχισε νὰ τοῦ πονάει ὁ λαιμός του κι' οἱ φωνές του ἀντηχοῦσαν ἄγρια μέσ' στὴν νύχτα, ἀνακατεμένες μὲ τὸν κρότο τῆς βροχῆς.

Ἔτυχε λοιπόν, γιὰ καλὴ τύχη τοῦ χωριάτη καὶ τοῦ γουρουνιοῦ, νὰ περνοῦν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ δρόμο δυὸ χωριάτες μὲ δυὸ γαϊδούρια. Εἶχαν ξεκινήσει κι' αὐτοὶ νύχτα ἀπὸ τὰ σπίτια τους καί, βλέποντας τὴ βροχή, πήγαιναν βιαστικὰ σ' ἕνα κοντινό τους κτῆμα, γιὰ νὰ σκεπάσουν τὶς σταφίδες τους μὴν τύχῃ καὶ βραχοῦν καὶ χαλάσουν. Ἄκουσαν τὶς φωνὲς τοῦ γουρουνιοῦ καὶ σταμάτησαν.

— Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς κάποιο γουρούνι φωνάζει ἐδῶ κοντά; εἶπε ὁ ἕνας.

— Ναί. δίκιο ἔχεις, εἶπε ὁ ἄλλος. Μοῦ φαίνεται πὼς οἱ φωνὲς ἔρχονται ἀπὸ τὸ χαντάκι.

Ἀναψαν μὲ μεγάλο κόπο τὸ φανάρι τους καὶ πήγανε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Κ' ἐκεῖ εἶδαν ἕναν ἄνθρωπο, πεσμένον ἀνάσκελα μέσα στὸ χαντάκι καί, ἀπὸ πάνω του, ἕνα ζωντανὸ πράγμα κλεισμένο σ' ἕνα σακκούλι. Τὰ κοτόπουλα ἦταν πεσμένα πάρα πέρα. Ἦταν μουσκεμένα καὶ τὰ φτερά τους εἶχαν μπλεχτεῖ μέσα στοὺς σπάγγους ποὺ ἦταν δεμένα, καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κουνηθοῦν καθόλου.

Οἱ χωριάτες κατέβηκαν γρήγορα στὸ χαντάκι ἀπὸ ἕνα μέρος ποὺ ὁ δρόμος ἦταν χαμηλότερος. Πλησίασαν τὸν ἀναίσθητο ἄνθρωπο καὶ τὸν κοίταξαν στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

— Μπρέ, ὁ μπάρμπα-Γιώργης, φώναξε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς χωριάτες. Μπὰ τὸν κακομοῖρη! Γλύστρησε, φαίνεται, κι' ἔπεσε μὲ τὴ βροχή.

Σήκωσαν τὸν μπάρμπα-Γιώργη, ποὺ ἄρχισε τώρα νὰ βογγάει μόλις, τὸν πῆγαν καὶ τὸν φόρτωσαν στὸ γαϊδούρι κι' ὕστερα γύρισαν καὶ πῆραν τὸ σακκούλι μὲ τὸ γουρουνάκι, τὶς κότες, καὶ δρόμο.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ χωριάτη, εἶχε πιὰ ξημερώσει κι' ἡ βροχὴ εἶχε πάψει ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Ἡ κυρὰ Γιώργαινα ἦταν στὴν αὐλὴ καὶ τἄτιζε τὶς κότες. Μόλις εἶδε νὰ φέρνουν τὸν ἄνδρα της πάνω στὸ γαϊδούρι γεμάτον αἵματα καὶ λάσπες, ἔβαλε τὶς φωνές.

— Συφορά μου! Σκοτωμένο μοῦ τὸν φέρνουνε τὸ Γιώργη μου!

— Δὲν στὸν φέρνουμε σκοτωμένο, κυρὰ Γιώργαινα, εἶπαν οἱ χωριάτες. Ἔπεσε σ' ἕνα χαντάκι καὶ χτύπησε λίγο στὸ κεφάλι καὶ στὸ πόδι. Τὸ πῶς τὸν βρήκαμε ὅμως, νὰ τὸ χρωστᾶς στὸ γουρουνάκι σου. Αὐτὸ μὲ τὶς φωνές του μᾶς ἔκανε νὰ πᾶμε κατὰ κεῖ.

Ἔτσι τὸ γουρουνάκι βγῆκε ἀπὸ τὸ σακκούλι καὶ ἀπολύθηκε μέσα στὴν αὐλή. Τὸ σάστισμά του ἦταν τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ πῶς βρισκόταν ἐκεῖ-πέρα. Μὰ εἶχε ἀκούσει ὅ,τι εἶπαν οἱ χωριάτες καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε κάνει κάτι τι πολὺ σπουδαῖο: Εἶχε σώσει τὸν ἀφεντικό του! Κι' ἀργότερα, ὅταν ξάπλωσαν τὸν μπάρμπα-Γιώργη στὸ κρεββάτι κι' ἦρθε ὁ γιατρὸς καὶ εἶπε πὼς ἂν ἔμενε πολλὴ ὥρα στὸ χαντάκι, μποροῦσε καὶ νὰ πεθάνῃ, ἦρθε ἡ χωριάτισσα κι' ἔκανε στὸ γουρουνάκι τόσα χάδια, ὅσα δὲν εἶχε δεῖ οὔτε στὸ νειρό του.

Κι' οὔτε τὸσφαξαν ποτὲ τὸ γουρουνάκι. Τ' ἄφησαν καὶ μεγάλωσε κι' ἔγινε σὰν τὴ μάννα του κι' ἀπόκτησε κι' αὐτὸ παιδάκια παχουλὰ καὶ τριανταφυλλένια. Κι' ὅποτε εἶχε ὄρεξη κι' ἤθελε νὰ τὰ κάνῃ νὰ ἡσυχάσουν, τοὺς ἔλεγε τὴν παλιά του περιπέτεια. Καὶ τοὺς μάθαινε πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ σώσῃ ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς νὰ ξέρῃ κολύμπι, καὶ πὼς ὅλα τὰ γουρουνάκια δὲν γίνονται ψητὸ μὲ πατάτες...

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Μὰ καὶ νἄθελε, μήπως μποροῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω ἡ δύστυχη ἡ Φεβρονία; Ὁ Μπέμπης τὴν κρατοῦσε καλά, ὁ Βουκεφάλας ἔτρεχε πολύ... Ἔπαψε λοιπὸν καὶ νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ φωνάζῃ, καὶ νὰ μιλᾷ ἀκόμα. Στὸ τέλος γελοῦσε. Τῆς ἄρεσε κι' αὐτὸ τὸ «παιχνίδι». Καὶ συλλογιόταν:

«Δὲ βαριέσαι! Ἂς γίνω μιὰ φορὰ καὶ ψυχοκόρη στὸ λημέρι, καὶ ὅ,τι βρέξει ἂς κατεβάσῃ. Ἔτσι κι' ἔτσι, τὸ ξύλο δὲν θὰ τὸ γλυτώσω...»

— Γελᾷς τώρα; τῆς εἶπε ὁ Μπέμπης.

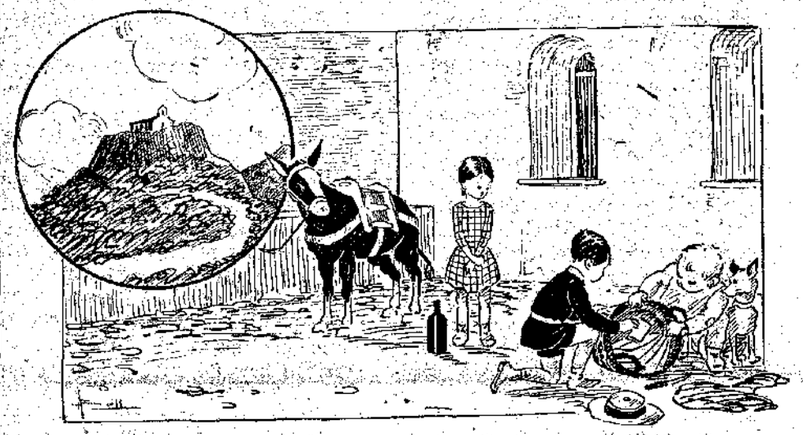

— Ἀμ' τί; νὰ κλαίω;... Ὁ γαϊδαρος τρέχει τόσο ὄμορφα!..

— Ὁ Βουκεφάλας νὰ λές.

— Χάα! χάα! φώναζε τοῦ γαϊδάρου ὁ Φούσκας.

— Ντέε!.. ντέε!.. τοῦ φώναζε κ' ὁ Μπέμπης.

— Ντέε! ἔκανε—τί νὰ κάνῃ;—κι' ἡ Φεβρονία.

Ἔτσι τρεχάλα βγῆκαν ἀπ' τὴν πόλη, ἔφθασαν γρήγορα στὸ λόφο τοῦ Προφήτ' Ἠλία κι' ἀνέβηκαν στὴν κορφὴ ποὺ ἦταν τὸ ἐκκλησάκι.

— Νὰ καὶ τὸ λιμέρι μας! εἶπε ὁ καπετάνιος.

Πέξεψε, βοήθησε τὴν ψυχοκόρη του νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ Βουκεφάλα καὶ πρόσταξε τὸ Φούσκα νὰ ξεφορτώσῃ τὸ καλάθι.

— Καὶ τώρα δηλαδὴ τί κάνουμε; ρώτησε ἡ Φεβρονία.

— Περίμενε καὶ θὰ ἰδῆς! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ καπετάνιος.

Ὁ λόφος, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἦταν ὁλοσδιόλου ἔρημος καὶ τὸ ἐκκλησάκι κλειστὸ ὅπως σχεδὸν πάντα. Στὸ πλάι, τὸ ἐκκλησάκι εἶχ' ἕνα εὐρύχωρο ὑπόστεγο μὲ κολόννες καὶ μὲ πεζούλι γύρο-γύρο. Ἐκεῖ-μέσα εἶχαν μπεῖ μὲ τὸ γάϊδαρο, ποὺ τὸν ἔδεσαν σὲ μιὰ κολόννα. Κι' ἄρχισαν νἀδειάζουν τὸ καλάθι.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΕΒΡΟΝΙΑ ΚΙ' Η ΕΥΓΕΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΡΟΧΘΕΣ τὸ μεσημέρι, γυρίζοντας σπίτι, ἄκουσ' ἀπὸ μακριὰ κάτι γερὰ παιδιάτικα κλάματα καὶ, μόλις βγῆκα στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, εἶδα τὸ ἑξῆς σπαραξικάρδιο θέαμα: Ἕνα μικρό, ὁλόξανθο κοριτσάκι, ξεσκούφωτο καὶ φτωχοντυμένο, ἔκλαιγε δυνατὰ κι' ἀπαρηγόρητα, πεσμένο μπρούμυτα χάμω στὴν ἄσφαλτο. Δίπλα της, ἕνα μεγάλο μαῦρο μπουκάλι σπασμένο, κομμάτια κι' ὁλόγυρα στὰ συντρίμια τοῦ μπουκαλιοῦ, μιὰ λιμνοθάλασσα ἀπὸ λάδι.

Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω: Ἡ μικρὴ εἶχε πάει στὸ μπακάλη ποὺ τῆς γέμισε λάδι τὸ μπουκάλι της. Τὸ φορτώθηκε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. Μὰ τὸ μπουκάλι, καθὼς φαινόταν κι' ἀπ' τὰ συντρίμια του, θάταν σχεδὸν μεγαλύτερο ἀπ' τὸ μπόϊ της. Ἡ λιμνοθάλασσα πάλι μαρτυροῦσε καὶ γιὰ τὸ βάρος του. Ἡ μικρὴ μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σηκώνῃ. Κάποια στιγμή, εἴτε γιατὶ σκόνταψε κάπου τὸ πόδι της, εἴτε γιατὶ παράλυσε ἀπ' τὴν κούραση τὸ χέρι της, τὸ μπουκάλι τῆς ξέφυγε, τῆς ἔπεσε, ἔσπασε κι' ὅλο τὸ λάδι του χύθηκε. Ἀπελπισμένη, ξαπλώθηκε χάμω κι' ἡ μικρή. Καὶ τώρα ἔκλαιγε, ἔκλαιγε δυνατὰ κι' ἀπαρηγόρητα, γιὰ τὴ μεγάλη ζημιὰ ποὺ ἔκαμε καὶ... γιὰ τὸ μεγάλο ξύλο ποὺ θάτρωγε, ὅταν θὰ γύριζε στὸ σπίτι μὲ ἄδειανὰ χέρια καὶ μὲ φουστάνι λεκιασμένο...

Πραγματικῶς, μέσ' στὰ κλάματά της, ξεχώριζαν αὐτὰ τὰ λόγια: «Θὰ μὲ σκοτώσῃ ἡ θειά μου!.. θὰ μὲ σκοτώσῃ ἡ θειά μου!..» Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔλεγε σ' ἐκείνους ποὺ τὴν εἶχαν τριγυρίσει καὶ τὴ ρωτοῦσαν τί ἔπαθε σὰ νὰ μὴν τὄβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους... Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίαζα κι' ἐγὼ τὸν κύκλο, κάποιος ἀπ' αὐτούς,—ἕνας καλοντυμένος νέος ὡς εἴκοσι χρονῶν,—συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν τραγῳδία καὶ, χωρὶς αὐτὸς νὰ ρωτήσῃ τίποτα τὴ μικρή, τῆς εἶπε μόνο:

— Πάψε, σήκω... ἐγὼ σοῦ δίνω νὰ πάρῃς ἄλλο λάδι... Νά, σοῦ φτάνει ἕνα πενηντάρι;..

Τὰ λόγια ἦταν μαγικά. Ἀμέσως τὸ λόξανθο κοριτσάκι ἔπαψε κι' ἀνασηκώθηκε: Ἔδειξε τότε ἕνα συμπαθητικὸ μουτράκι,—ἂν καὶ κάπως κωμικὸ μέσ' στὰ δάκρυα,—καὶ σήκωσε τὰ γαλανά της ματάκια στὸ νέο σωτήρα, ποὺ στοχάζομαι πὼς θὰ τῆς φάνηκε σὰν ἄγγελος. Ἔπειτα εἶπε:

— Πενηντάρι;.. Δὲ φτάνει... Μά, φέρ' το δῶ, δὲν πειράζει... Παίρνω μικρότερο μπουκάλι...

Χαμογελώντας, ὁ νέος τῆς ἔτεινε τὸ πενηντάρι ποὺ εἶχε βγάλει ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ γελεκιοῦ του (νἄχε ἄραγε ἄλλο κι' αὐτός;) Ἡ μικρὴ τὸ πῆρε, τὸ ἅρπαξε νὰ πῶ καλύτερα, καὶ τότε μόνο σηκώθηκε ὀρθή, τινάχτηκε λίγο, ἔδωσε μιὰ μικρὴ μούντζα στὸ χυμένο λάδι καὶ στὰ συντρίμια τοῦ μπουκαλιοῦ καὶ... τὄβαλε στὰ πόδια.

Οὔτ' εὐχαριστῶ δὲν εἶπε ἀπ' τὴ χαρά της!.. Κι' ἐνῷ πίσω της ὁ κόσμος γελοῦσε μὲ τὴ χαριτωμένη αὐτὴ ἀχαριστία, ἡ μικρὴ ἔτρεχε, ἔτρεχε στὸ μπακάλη, γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴ ζημιά. Τὸ ξύλο τῆς θειᾶς τὄχε γλυτώσει.

Πόσες φορὲς εἶδα ὅμοιες σκηνὲς στὸ δρόμο! Συχνά, πολὺ συχνά, τὰ παιδάκια, τὰ κοριτσάκια ποὺ τὰ στέλνουν νὰ ψωνίσουν, σπάζουν τὸ μπουκάλι, χύνουν τὸ λάδι, τὸ κρασί, τὸ πετρέλαιο, τὸ οἰνόπνευμα, ἢ χάνουν τὰ λεπτὰ πρὶν πᾶνε ἀκόμα στὸ μπακάλη. Ὅπως ἔχασε τὸ πεντόδραχμό της κι' ἡ μικρὴ Φεβρονία τῆς κυρὰ Μάρθας καὶ φοβόταν ὕστερα νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι μὴν τὴ σκοτώσῃ ἡ μάννα της. Ἡ Φεβρονία ὅμως βρῆκε ἄλλη σωτηρία, εἴδεμὴ ἔτσι κι' αὐτὴ θἄκλαιγε στὸ δρόμο, ὥς που νὰ τὴ λυπηθῇ κανένας χριστιανὸς καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸ χαμένο πεντόδραχμο. Τί σπαραχτικά, ἀλήθεια, τί ἀπελπισμένα ποὺ κλαῖνε αὐτὰ τὰ μικρά, ὅταν σπάσουν τὰ κακόμοιρα τὸ μπουκάλι ἢ χάσουν τὰ λεπτά! Δὲν τὸ κάνουν γιὰ νὰ συγκινήσουν τὸν κόσμο, ὄχι. Πιστεύουν πραγματικῶς πὼς ἂν γυρίσουν στὸ σπίτι μὲ ἄδεια χέρια, ἡ μάννα ἢ ἡ θειὰ θὰ τὰ κρεμάσῃ ἀπ' τὴ γλῶσσα. Καὶ γι' αὐτό, τὶς περισσότερες φορές, ὁ θρῆνος τους, ὁ ἀληθινός, συγκινεῖ κάποιον εὐαίσθητο ποὺ πρόθυμα πληρώνει τὰ σπασμένα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ παιδιά, πονηρὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, ποὺ τὸ κάνουν ξεπίτηδες. Ἄ, αὐτὸ νὰ τὸ ξέρετε. Ἡ πονηριά τους μάλιστα εἶναι δυό... βαθμῶν. Πρώτου βαθμοῦ πονηριά: ὅταν πραγματικῶς ἔχουν κάνει ζημιὰ καὶ κλαῖνε ἀπὸ φόβο, μὰ καὶ μὲ τὸ σκοπὸ κάποιον νὰ συγκινήσουν. Καὶ δεύτερου βαθμοῦ πονηριά: ὅταν προσποιοῦνται καὶ λένε ψέμματα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, μόνο γιὰ νὰ τὰ πιστέψῃ, νὰ τὰ λυπηθῇ κανένα «κορόϊδο» καὶ νὰ τοῦ πάρουν λεπτά... γιὰ νἀγοράσουν μπομπόνια. Μιὰ φορά, θυμοῦμαι, τὴν ἔπαθα κι' ἐγὼ μ' ἕνα τέτοιο πονηρὸ κοριτσάκι. Τὸ βρῆκα νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται, τάχα πὼς ἔχασε τὸ δεκάρικο, ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ μητριά της νἀγοράσῃ σαπούνι γιὰ τὴν πλύση. Θὰ τὴ σκότωνε, θὰ τὴ σούβλιζε, θὰ τὴν ἔψηνε ἡ κακὴ μητριά, ἂν κοτοῦσε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ τῆς πῇ τὸ καὶ τό... Εἶχε καὶ μιὰ ὀμορφιὰ τὸ διαβολάκι!.. Δὲν ἦταν ἁμαρτία νὰ χαθῇ, τὸ κακόμοιρο, γιὰ δέκα δραχμές; Καὶ τῆς τὶς ἔδωσα.

Ἀλλὰ πάλι σὲ λίγον καιρό, σ' ἕναν ἄλλο δρόμο, ἀπάντησα τὸ ἴδιο κοριτσάκι νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Μόνο ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε χάσει εἰκοσιπεντάρικο,—εἶχαν «ὑψωθεῖ οἱ τιμὲς» στὸ ἀναμεταξύ,—καὶ δὲν φοβόταν πιὰ μιὰ κακὴ μητριά, ἀλλὰ μιὰ σκληρὴ μάννα... Κάμποσοι ἦταν μαζεμένοι ὁλόγυρά της,—παιδιὰ προπάντων,—καὶ... τὴν ἔκαναν γούστο ποὺ ἔκλαιγε. Μπῆκα σὲ ὑποψία.

— Μὰ δὲν εἶσαι σὺ ἡ ἴδια, τῆ ρώτησα, ποὺ τὶς προάλλες ἔχασες ἕνα δεκάρικο; Δὲν κάνεις λοιπὸν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ χάνῃς λεπτά; Καὶ πῶς πέθανε ἡ μητριά σου κι' ἀναστήθηκε ἡ μάννα σου;

Χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἡ μικρὴ ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ.

Μιὰ γυναῖκα τότε, καυνώντας τὸ κεφάλι της, μοῦ εἶπε:

— Δὲν τὴν ξέρεις, καλέ, τὴν Εὐγενιά; Αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάνει. Εἶναι μιὰ πονηρή!..

Ἀπομακρύνθηκα. Μὰ ἡ Εὐγενιὰ τὸ χαβά της. Ἂν ἐγὼ τὴν ἔμαθα, τί τὴν ἔνοιαζε; Κάποιος ἄλλος θὰ περνοῦσε ποὺ μπορεῖ νὰ μὴ τὴν ἤξερε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ ὁ μικρὸς ἄγριος ἐδῶ τἄβρισκε σκούρα. Ἦταν μαθημένος ἀπὸ τὸν τόπο του νὰ τοῦ δίνουν πάντα τὰ ἄλλα παιδιὰ τὴν τιμητικὴ θέση στὰ παιγνίδια καὶ στὶς συναναστροφές. Τοῦ κακοφαινόταν λοιπὸν τώρα νὰ γελοῦν γύρο του κάθε φορὰ ποὺ ἔχανε στὸ παιγνίδι. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα θύμωσε τόσο πολύ, ὥστε ξεχάστηκε καὶ σήκωσε τὸ χέρι νὰ χτυπήσει ἕνα Ἐγγλεζάκι, ποὺ τὸν εἶχε κερδίσει.

Ὁ μικρὸς τὸ θεώρησε αὐτὸ μεγάλη προσβολὴ καὶ πῆρ' εὐθὺς στάση πυγμάχου γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὴ φυλή του, ποὺ τολμοῦσε νὰ μὴ τὴ σέβεται ἕνας μικρὸς ἀράπης ἐκεῖ-πέρα! Ὁ φίλος μας τώρα τὴν εἶχε ἄσχημα.

Τότε ὁ πλοίαρχος, ποὺ παρακολουθοῦσε καπνίζοντας τὴν πίπα του, θεώρησε σωστὸ νὰ μπεῖ στὴ μέση.

— Φρόνιμα, παρακαλῶ! εἶπε. Γούστο θὰ εἶχε τώρα νὰ σπάσετε τὰ μοῦτρα σας γιὰ ἕνα ψύλλου πήδημα.

Ὕστερα πῆρε πατρικὰ τὸ Μοκοκὸ ἀπὸ τ' αὐτί κι' ἄρχισε νὰ τοῦ κάνει διδασκαλία:

— Μικρέ μου φίλε, τοῦ εἶπε, πολὺ πιθανὸ νὰ εἶσαι βασιλόπουλο, καθὼς μᾶς λέει αὐτὸς ὁ χαριτωμένος καθηγητής σου. Μὰ εἶσαι φρικτὰ κακομαθημένος, πρᾶγμα ποὺ ἐξηγιέται ἀφοῦ εἶχες τέτοιο καθηγητή!

Καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦδωσε νὰ καταλάβει ὅτι μὲ τοὺς λευκοὺς ἔπρεπε νἀλλάξει τρόπους: νὰ εἶναι εὐγενικός, ἥσυχος καὶ νὰ μὴν τὰ θέλει ὅλα δικά του, καθὼς εἶχε μάθει στὸν τόπο του.

Ὁ Μοκοκὸ ἄκουγε ὅλος αὐτιὰ τὰ λόγια τοῦ γέρου θαλασσινοῦ, ποὺ τοῦ φανέρωναν ξαφνικὰ ἕναν καινούργιο κόσμο. Ἦταν ἔξυπνο παιδὶ καὶ βάλθηκε νὰ χρησιμοποιήσει τὶς καλὲς συμβουλὲς τοῦ πλοιάρχου.

* * *

Ἡ ὥρα εἶχε περασεῖ κι' ὁ ἥλιος ἔγερνε πιὰ κόκκινος στὸν ἀνοιχτὸ γαλάζιο οὐρανό. Ὁ Μοκοκὸ κοίταζε τὸ θέαμα τῆς δύσης, ὅταν ξαφνικὰ στὸ γοῦ του ξύπνησε ἡ ἀνάμνηση τῆς Ἰσλές. Τὴ μικρούλα του φιληνάδα, πὼς τὴν εἶχε λησμονήσει μέσα στὰ τόσα περίεργα, ποὺ τοῦ εἶχαν συμβεῖ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκε στὸ πλοῖο!

—Μπά! ἔκαμε μὲ τρόμο... Κοντεύει νὰ νυχτώσει!

—Ἔτσι φαίνεται! ἀπάντησε γελώντας ὁ πλοίαρχος. Γιὰ ν' ἀπορεῖς ἔτσι, φαντάζομαι πὼς ἡ μέρα σου πέρασε ἀρκετὰ εὐχάριστα ὥστε νὰ μὴ τὴν καταλάβεις... Ἀλλὰ γιὰ στάσου. Ἐσύ καλέ, κλαῖς! Τί ἔχεις, μικρέ μου;.. Μήπως σοῦ κακοφάνηκαν αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα;

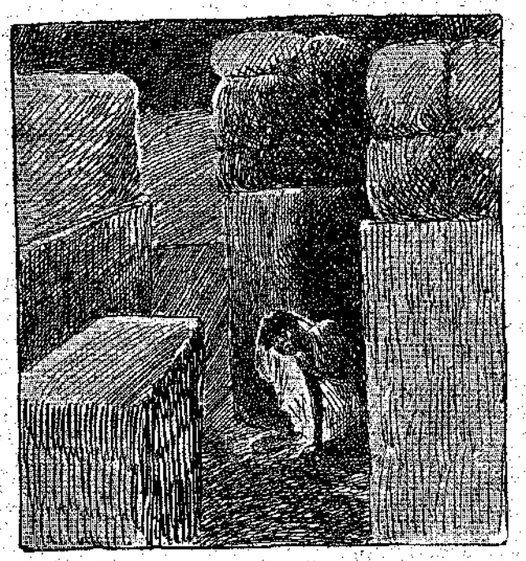

«Ἐπιτέλους ἡ Ἰσλὲ βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή της...»

Κι' ὁ ἀγαθὸς θαλασσινὸς χάϊδεψε τὸ παιδί, πολεμώντας τοῦ κάκου νὰ τὸ παρηγορήσει καὶ θαρρώντας πὼς αὐτὸς τὸ εἶχε κάνει νὰ κλαίει.

Ὁ Μοκοκὸ ὅμως ἦταν γεμάτος ἀνησυχία, γιατὶ ἔβλεπε ὅτι πέρασε ὁλάκερη ἡ μέρα, δίχως ἡ Ἰσλὲ νὰ φανεῖ πουθενά.

—Ὡρισμένως, συλλογιζόταν, χτύπησε καθὼς κατέβαζαν τὸ καλάθι της καὶ ἴσως-ἴσως νὰ εἶναι καὶ πεθαμένη! Αὐτὸ εἶναι τρομερό!

Στὰ τελευταῖα, τὸ παιδὶ δὲν κρατήθηκε πιά. Πῆρε θάρρος ἀπὸ τὴν καλοσύνη τοῦ πλοιάρχου κι' ἀποφάσισε νὰ τοῦ φανερώσει τὸ μυστικό του:

—Ἄ, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε... Ἐσὺ θέλεις μάθεις γιατὶ ἐγὼ κλαίω; Ἐγὼ φοβᾶμαι χτύπησε μικρὴ φιλενάδα δική μου Ἰσλέ. Κατέβηκε χτὲς βράδυ στὴ μαύρη τρύπα βαθιὰ-βαθιά. Ἰσλὲ ἀκόμα δὲ φάνηκε πουθενά... Ἰσλὲ δὲ μπόρεσε κόψει σκοινὶ μὲ τὸ μαχαίρι...

Ὁ πλοίαρχος δὲν κατάλαβε εὐθὺς ἀμέσως τί ἤθελε νὰ πεῖ ὁ μικρὸς πρίγκιπας. Μὰ ὡρισμένες λέξεις τοῦ κίνησαν τὴν προσοχή. Ἕνα κορίτσι, λέει, εἶχε κατεβεῖ στὸ ἀμπάρι καὶ δὲν εἶχε φανεῖ ἀκόμη πουθενά; Τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ρώτησε ἐπίμονα τὸ μικρὸ καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔμαθε ὁλάκερη τὴν ἱστορία.

—Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! ἔκαμε στὸ τέλος. Χαρὰ στὴν κατεργαριὰ ποὺ βρήκατε! Ἔνναια σου κι' ἡ φιλενάδα σου δὲ θὰ βγεῖ ποτὲ ἀπὸ κεῖ-μέσα! Ἑκατὸ δέματα θἄναι σωριασμένα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ καλάθι της. Μπορεῖς νὰ τὴν καρτερεῖς ἴσαμε τοῦ χρόνου!

Καὶ χωρὶς νὰ πεῖ περισσότερα, ὁ πλοίαρχος ἔτρεξε στὴ σκάλα καὶ κατέβηκε βιαστικά. Ὁ Μοκοκὸ ἀκολουθοῦσε, νοιώθοντας ἀπὸ τὴ βία τοῦ πλοιάρχου ὅτι συνέβαινε κάτι σοβαρό.

Στὸ δρόμο, ὁ πλοίαρχος φώναξε καὶ πέντ' ἕξη ναῦτες.

—Ἐλᾶτε κάτω, παιδιά. Κάποιο κορίτσι εἶναι κλεισμένο στ' ἀμπάρι, κάτω ἀπὸ τὰ δέματα. Πρέπει νὰ τὸ ξεσκεπάσουμε.

Σὲ λίγα λεπτά, κάμποσοι ναῦτες μέριαζαν τὰ δέματα ποὺ ἦταν σωριασμένα στ' ἀμπάρι, καὶ πρόσεχαν νἀκούσουν μιὰ φωνὴ ἢ ἕνα στεναγμὸ ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγοῦσε.

Τίποτα ὅμως. Νεκρικὴ σιγὴ βασίλευε στ' ἀμπάρι, ποὺ τὸ φώτιζαν τὰ φανάρια τῶν ναυτῶν.

Ὁ Μοκοκὸ κοίταζε ἀποσβολωμένος τὰ τεράστια δέματα καὶ τότε κατάλαβε τί τρέλλα εἶχε κάμει ἡ Ἰσλέ, μὲ τὴ δική του συγκατάθεση. Τώρα καταλάβαινε γιατὶ δὲν εἶχε φανεῖ καθόλου ἡ μικρή. Καὶ βέβαια, πὼς ἤταν δυνατὸ νὰ σηκώσει τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ, ἀφοῦ ἀπὸ πάνω της ἦταν ὁλάκερα βουνά;

— Τὸ γνωρίζεις τὸ καλάθι ὅπου ἦταν κλεισμένη ἡ φιλενάδα σου; ρώτησε ὁ πλοίαρχος τὸ Μοκοκό.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ μικρός, εἶν' ἕνα καλάθι κίτρινο καὶ πράσινο.

— Καλά, ἔλα μαζί μου καὶ κοίταζε σ' ὅλες τὶς μεριές, μήπως τ' ἀνακαλύψεις.

Πῆρε ἕνα φανάρι ἀπὸ τοὺς ναῦτες καὶ προχώρησε στὸ σκοτεινὸ κύτος. Γύρισαν ὅλα τὰ δέματα, κοίταξαν τοὺς σάκκους, τὰ μπαούλα, τὶς κάσες. Ὁ Μοκοκὸ τέντωνε τόσα τὰ μάτια του, μὰ ὁ καϊμένος δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὸ καλάθι τῆς Ἰσλές.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΔΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΠΕΕΕ!...

Μιὰ φορά, ἕνας βοσκός, μισθωτός, ἔχασε τὰ πρόβατα τοῦ ἀφεντικοῦ του. Αὐτὸς τὸν ἔκραξε στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ τοῦ τὰ πληρώσῃ κι' ὁ βοσκὸς πῆγε σ' ἕναν κατεργάρη δικηγόρο γιὰ νὰ τοῦ βρῇ τρόπο καὶ νὰ ξεφύγῃ τὴν πληρωμή.

— Δὲν εἶναι δύκολο, τοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο. Ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ βγάλῃς μιλιά. Ὅ,τι σοῦ ποῦν, ὅ,τι σὲ ρωτήσουν στὸ δικαστήριο, θὰ κάνῃς μ π έ ε ε! Τάλλα εἶναι δική μου δουλειά. Μ' ἂν γλυτώσῃς, θὰ μοῦ δώσῃς ἐμένα ἑκατὸ δραχμές. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Πῆγαν λοιπὸν στὸ δικαστήριο.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ρωτᾷ ὁ δικαστὴς τὸν βοσκό.

— Μπέε!

— Γιατὶ ἄφησες καὶ χάθηκαν τὰ πρόβατα τοῦ ἀφεντικοῦ σου;

— Μπέεε!..

Ὅλο μ π έ ε ε. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μ π έ ε ε.

— Βλέπετε, κύριοι, λέει τότε ὁ δικηγόρος· ὁ ἄνθρωπος εἶναι παλαβός· ἢ παλάβωσε, ὁ κακόμοιρος, ἀπὸ τὴ στενοχώρια του ποὺ χάθηκαν τὰ πρόβατα. Εἶναι καὶ φτωχός. Πρέπει νὰ τὸν λυπηθῆτε καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξετε.

Πραγματικῶς, τὸ δικαστήριο τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν ἀποζημίωση ποὺ τοῦ ζητοῦσε ὁ ἀφεντικός του.

— Εἶδες τί ὡραῖα ποὺ σοῦ τὰ κατάφερα; τοῦ εἶπε μὲ χαρὰ ὁ δικηγόρος, ἅμα βγῆκαν στὸ δρόμο. Ἔλα, γειά σου, δός μου τώρα τὶς ἑκατὸ δραχμὲς ποὺ συμφωνήσαμε.

— Μπέεε! τοῦ κάνει ὁ βοσκός.

Καὶ φεύγει τρεχάλα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διαβάτης στὸν μικρὸ ὑπηρέτη ποὺ σκουπίζει τὸ πεζοδρόμιο:
— Βλάκα! δὲν προσέχεις; Μοῦ λέρωσες τὸ ἄσπρο μου παντελόνι!
— Καὶ τί φταίω ἐγώ, κύριε; Ἄλλη φορὰ νὰ φορεῖτε μαῦρο.

Σάνθιππος

* * *

Στὸ Σχολεῖο:
— Αὐτὴ ἡ ἔκθεσις «Ὁ σκύλος μου», εἶναι ὅμοια μὲ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Δὲν ντρέπεσαι νὰ ἀντιγράφῃς;
— Μὰ ὁ σκύλος, κύριε καθηγητή, ἦταν ὁ ἴδιος. Καὶ δικός μου μάλιστα!

Μιχ. Ο. Δέφνερ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[Ἴδε Διάπλ. 1926, φυλλ. 31.]

1.— Σελ. 245, στήλη α', στίχ. 18, λείπει ἡ λέξη *χῶρες*.
2.— Σελ. 245, στήλη γ', στίχ. 35, λείπει ἡ λέξη *ἀποφάσισε*.
3.— Σελ. 246, στήλη β', στίχ. 52, λείπει ἡ λέξη *ἐνθουσίασε*.
4.— Σελ. 246, στήλη δ', στίχ. 3, λείπει ἡ λέξη *δύναμη*.
5.— Σελ. 247, στήλη β', στίχ. 16, λείπει ἡ λέξη *προφέρῃ*.
6.— Σελ. 247, στὸν 1 στίχο τοῦ «Λευκοῦ Χοροῦ», λείπει ἡ λέξη *σκέψη*.
7.— Σελ. 248, στήλη α', στίχ. 29, λείπει ἡ λέξη *ζωή*.
8.— Σελ. 248, στήλη γ', στίχ. 60, λείπει ἡ λέξη *ὑγρῶν*.
9.— Σελ. 249, στήλη α', στίχ. 28, λείπει ἡ λέξη *λίγα*.
10.— Σελ. 249, στήλη γ', στίχ. 31, λείπει ἡ λέξη *ἀδιάφορος*.
11.— Σελ. 251, στήλη γ', στίχ. 43, λείπει ἡ λέξη *ἀγαπᾶς*.

Γ2.— Σελ. 252, στήλη δ', στὸν 4 στίχο τοῦ Δεξιγυρίφου, λείπει ἡ λέξη *σχηματίζουν*.

Αὐτὴ τὴ φορὰ βρῆκαν καὶ τὶς δώδεκα λέξεις τρεῖς: ἡ *Δέλια*, ἡ *Ἀττικὴ Αὐγὴ* καὶ ἡ *Τσούχτρα*. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἀποφασίζει συνήθως ὁ κλῆρος. Διάλεξα ὅμως γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο τὴ *Δέλια*, γιατί βρῆκε τὶς λέξεις πιὸ σταθερά, πιὸ σίγουρα, (χωρὶς πολλὰ ἢ ἤ . . .) καὶ τὶς σημείωσε ὅλες μὲ τὴν ὀρθογραφία ποὺ μεταχειρίζομαι ἐγώ (κι' αὐτὸ πολὺ σπουδαῖο). Οἱ ἄλλες δυὸ ὅμως δὲν ἔχουν τὴν ἴδια πεποίθηση, δὲν προσέχουν τόσο τὴν ὀρθογραφία μου καί, ἐκτὸς τῶν ὀρθῶν, σημειώνουν καὶ μερικὲς λέξεις ποὺ δὲν θὰ ταίριαζαν καθόλου. Π. χ. στὸ Δεξίγυριφο νομίζουν πὼς μπορεῖ νὰ λείψαν κι' οἱ λέξεις *φτιάνουν ἢ κάνουν*. Ἀλλὰ τότε τὸ μέτρο, ποὺ θάδειλε ἀκόμα δυὸ συλλαβές; Ἐπειτα, ἡ *Ἀττικὴ Αὐγὴ* κι' ἡ *Τσούχτρα* εἶναι ἀδελφούλες. Δὲν θὰ πήγαινε λοιπὸν νὰ τὶς χωρίσῃ ὁ κλῆρος καὶ καλύτερα ποὺ παίρνουν μαζὶ μαζὶ τὰ δυὸ Β' Βραβεῖα.

Γιὰ τὰ τρία Γ' ὅμως ἀναγκάσθηκα νὰ βάλω κλῆρο, γιατί ἀπὸ 11 λέξεις βρῆκαν καμμιὰ δεκαριά. Κληρώθηκαν αὐτοὶ ποὺ βλέπετε παρακάτω. Καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πέρασα στὸν Α' Ἔπαινο, μαζὶ μὲ κείνους ποὺ βρῆκαν ἀπὸ 10 λέξεις.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δέλια*, 12 λέξεις [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀττικὴ Αὐγή*, 12 λέξεις [18Ε]. — *Τσούχτρα*, 12 λέξεις [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ (11 λέξεις ἀπὸ [16Ε]): *Σκανδαλιάρα, Κων. Π. Θεοφιλόπουλος, Ἰβάν.*

Α ΕΠΑΙΝΟΣ *(11 ἢ 10 λέξεις, ἀπὸ [14Ε])*: Ἠλιογέννητη, Μάγισσα, Ἥρα, Ἰωάν. Ε. Καπάνταρος, Ψυχή, Ἰμογένη, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Μεγάλη Ἑλλάς, Λιλάντα, Χρυσῆ Καρδιά, Ἄστρος Ἀράπης, Ζήνων Κασιμάτης, Ξάνθιππος, Γεώργιος Ταμβάκης, Σαρλώ, Νίκη, Στέλλα Ἰσαγγελάκη, Χρῆστος Ματσακίδης, Φάνης Αὐγινός, Ἐλεύθερο Πουλί, Ἀγνούλα, Ἰδανισμός, Δημήτριος Καφεζέζης, Τζοκόντα, Ἀγνὴ Ψυχούλα, Μηλολόνθη, Ἀνδρομέδα, Νιόβη, Σείριος, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἑλληνικὴ Δόξα, Μαίρη Καρκάλου, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Κυρὰ-Κυραλίνα, Δόκιμος Ἀρτανιάν, Σγουρόμαλλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(9 ἢ 8 λέξεις, ἀπὸ [12Ε])*: Ναυτοπούλα, Πικρὴ Σκλαβιά, Κωνσταντίνος Κριεξῆς, Φιφφιρίκος, Ἄνθος τῆς Ἄνδρου, Μυρωμένη Ἄνδρος, Δροσούλα τῆς Ἄνδρου, Διγενὴς Ἀκρίτας, Πεπιχτὸ Ναυτάκι, Μαρουσιωτάκι, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Ἑλένη Δημητριάδου, Ἀλλαφροϊσκωπη, Ἀμαζών, Γεώργιος Κουγιουμτζόπουλος, Σαρδανάπαλος, Διάττων Ἀστήρ, Παῖλος Λεκός, Ἀρχοντοπούλα, Ἀγρίμι, Γεώργιος Παυλίδης, Φοῖβη Δηλία, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Γαλαξίας, Ἀφορισμένο Κῦμα, Ὀλυμπία Κονταράτου, Νενέλλα Βρατσόνου, Αἰμιλία Χοῦβ, Γεώργιος Δρόσος, Μή-με-Δημόνια, Ἐλιά, Μαγεμένη Ρεμματιά, Νάτ Πίγκερτων, Γεώργιος Φουσόρας, Φωτεινός, Μεσημβρινὸς Ἀστήρ, Κεφαλλονιτάκι, Λεωνίδας Νικολόπουλος, Ἐμμανουὴλ Μανσόλας, Ἀθανάσιος Μίχας, Γλυκὺ Παρελθόν, Γεώργιος Γουδές, Κυπριακὴ Φωνή, Νίκος, Καίτη Γαλανοῦ, Φαντομᾶς, Ἑλένη Γαλανοῦ, Μίνα Χρόνη, Ἶρις, Ἀθάμας, Ἀτρόμητη Φοβητσίρα, Σωτήριος Μίρκου, Ἑρμῆς τῆς Ἄνδρου, Ταυδίφ, Νάρκισσος, Ἄσπρος Παλιάτσος, Τρελὴ Πεταλουδίσσα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(7 ἢ 6 λέξεις, ἀπὸ [10Ε])*: Ἰνδιάνα, Ἔλευθέριος Ρουσσάκης, Διλιάνα, Μέλισσα, Γιὰ τὴν Πατρίδα, Ὠκεανός, Μικρὸς Γλεντζές, Εὐδοκία Μπουρνιᾶ, Θεσσαλικὸς Ἀστήρ, Καλλιόπη Λεβαχίδου, Ζενίθ, Ἀθηνᾶ Καραλευδέρη, Βιολέττα, Ἐσμεράλδα, Ἰωάννης, Μαργαρίτης, Νοτικοκυρούλα, Κοντέσσα, Χιόνι, Φωτιά, Λυκόσκυλος, Ἐξυπνη Γατούλα, Βυζαντινὸ Ἄστρο, Γαλανόλευκος Σημαία, Δέλα Τσιοβαρίδου, Γεώργιος Γεωργιάδης, Ἐλενίτσα Ἀντωνιάδου, Ἰωνικὸς Ἀστήρ, Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως, Ἀντώνιος Πουλάκης, Θαλῆς, Κ. Ι. Μ., Γεώργιος Καρακαλᾶς, Μονάκριβη, Αἰκατερίνη Χαριάτη, Ἄννα Χαριάτη, Μελησιγενής, Μαρία Κανάκη, Στυλιανὸς Σουμελίδης, Ἀπόστολος Φλωρίδης, Νικόλαος Παχυνάκης, Ἀχ Πόλη, Ἑλένη Ὑπάλμπη, Διονύσιος Μαρίνος, Ξαφουστὸς Βιολίστας, Τούλα Ὀρφανίδου, Ζωούλα Κατραβᾶ, Κουκουτσάκι, Ἀργυρὴ Τρουλλινοῦ, Ἡρωικὴ Φέσα, Φιλόσοφη, Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, Ἀχαΐας Πολεμιστής, Γαλάζιος Οὐρανός, Ἄγγελος, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Μανούσος Μανουσάκης.

ΕΓΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ *(5 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [6Ε])*: Ρένα Μαρᾶ, Αἰγόκλημα, Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος, Καίτη Νικολοπούλου, Αὐγή, Ζουλέϊκα, Γλυκὸ Χαμόγελο, Κένταυρος, Ἰώων, Νιόβιαν, Φλοῖσβος, Ρόδης Μενέξης, Χρυσοῦφρας, Φιλόμουσος, Πῆτερ Πάν, Μέγας Ἐφευρέτης, Κλαίρη, Φουρκουνισαμένη Θάλασσα, Ταρζάν, Νίκος Βαρέλλας, Ἀλίκη Χρυσάφη, Γεώργιος Στροῦμπος, Ἄννα Τριανταφυλλίδου, Ἰωάννης Τριανταφυλλίδης, Ἀρσακειάς, Σόγια, Ἀριστοκράτισσα, Σταυραετός, Λεβεντογιάννης, Λευκή, Κωνσταντῖνος Βοστάνης, Στ. Γ. Φουντουλάκης, Νικόλαος Ἀναστασίου, Ζήνων Σέρμπος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14 Φεβρουαρίου 1927.

«ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ»

Ἐπειδὴ τὸ «Γουρούνάκι», αὐτὸ τὸ ὡραιότατο διήγημα τῆς δ. Ταρσούλη, ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ σ' αὐτὸ τὸ φύλλο κι' ἡ συνέχεια ἔπιασε ὅλον τὸν διαθέσιμο χῶρο, δὲν μπόρεσα νὰ βάλω καθόλου «Θαυμαστὸ Ταξίδι». Ἀλλὰ δὲν πειράζει· στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς δώσω περισσότερο.

Ὁ μόνος λόγος ποὺ, καμμιὰ φορά, δὲν λαβαίνετε τὸ φύλλο μου στὴν ἡμέρα του, — Σάββατο πρωΐ, — εἶναι οἱ Μικρὲς Ἀγγελίες. Πολλοὶ μοῦ φέρνουν Ἀγγελίες τὴν τελευταία στιγμή, μὲ παρακαλοῦν νὰ τὶς βάλω χωρὶς ἄλλο στὸ ἐρχόμενο φύλλο κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ τοὺς χαλάσω τὸ χατήρι, τὶς στέλνω στὸ Τυπογραφεῖο ὅταν ἡ τελευταία σελίδα εἶναι πιὰ ἑτοιμη· καὶ παραγγέλω νὰ βγάλουν κάτι τί ἄλλο, — μιὰ Ἄσκηση, μιὰ εἰδοποίηση κτλ. — καὶ νὰ βάλουν τὶς Ἀγγελίες. Αὐτὸ φέρνει μεγάλη ἀρνοπορία· καὶ πολλὲς φορές, ἐνῷ τὸ φύλλο θἄμπαινε πιὰ στὸ πιεστήριο, μένει γιὰ νὰ τυπωθῇ τὴν ἄλλη μέρα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει βέβαια νὰ γίνεται. Καὶ δηλάνω ὅτι: γιὰ νὰ δημοσιευθῇ μιὰ Μ. Ἀγγελία σὲ ὁ φύλλο τοῦ Σαββάτου, πρέπει νὰ τὴν ἔχω τὴ *Δευτέρα τὸ βράδυ τὸ ἀργότερο*. Ὅσες λαβαίνω ἀπὸ τὴν Τρίτη καὶ πέρα, θὰ τὶς ἀφίνω γιὰ τὸ μεθεπόμενο *ἀνεξαιρέτως*. Γιατί γιὰ νὰ λαβαίνετε τὸ φύλλο σας τὸ Σάββατο, πρέπει νὰ εἶναι τυπωμένο ἀπὸ τὴν Πέμπτη. Καὶ γιὰ νὰ τυπώνεται τὴν Πέμπτη, πρέπει νὰ εἶναι κλεισμένο, στοιχειοθετημένο, διορθωμένο, ἕτοιμο ἀπὸ τὴν Τετάρτη. Λοιπὸν σύμφωνοι: Ἀγγελίες ὡς τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ, τελείωσα!

Κι' ἐν' ἄλλο πρέπει νὰ σᾶς πῶ· ἡ καλύτερα νὰ σᾶς τὸ θυμίσω, γιατί ὁ Ὁδηγὸς τὸ λέει: Κάθε παραγγελία σας, ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι, — μὰ γιὰ ἕνα φύλλο, γιὰ ἕνα τετράδιο, γιὰ ἕνα λυσόχαρτο, — πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν *τυπωμένη διεύθυνσή σας* (ταυτίαι), κομμένην ἀπὸ τὸ περιπλάνημα μὲ τὸ ὁποῖον σᾶς στέλνω τὸ φύλλο. Γι' αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ σχίζετε τὶς ταινίες σας, ἀλλὰ νὰ τὶς φυλάτε γιὰ παραγγελίες. Δὲν μπορεῖτε, παιδιά μου νὰ φανταστῆτε πόσο μὲ δυσκολεύει ἡ ἐκτέλεσιν μιᾶς παραγγελίας, ὅταν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ αὐτὴν ταινία! Πρέπει πρῶτα νὰ φάξῃ, νὰ βρῶ τὴ διεύθυνσή τοῦ συνδρομητοῦ καὶ νὰ τὴν ἀντιγράψω σὲ ἄλλη ταινία... Ἀλίμονο δὲ τὴν ὀπογράφῃ μόνο μὲ τὸ ψευδώνυμό του (ὅπως κακὰ τὸ συνεθίζουν μερικοί), ἢ ὅταν ἔχει καὶ τὸνομό του, ἀλλὰ κακογραμμένο, δυσκολογωστο. Πολλὲς φορὲς θέλω μιὰ ὥρα γιὰ νὰ στείλω ἕνα λυσόχαρτο. — Τώρα λοιπὸν ποὺ ξέρετε ἀπὸ πόσο κόπο καὶ χρονοτριβή μὲ ἀπαλλάττει ἡ ταινία, ἐλπίζω νὰ τὶς φυλάτε ὅλοι γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιεῖτε ὅπως σᾶς εἶπα. Βλέπετε, κάθε τί ποὺ σᾶς ζητῶ, ἔχει τὸ λόγο του.

Μαρίκα Διβάρη, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα εἶναι γραμμένα τὰ πρῶτα σχολικὰ βιβλία τῶν παιδιῶν καὶ σ' αὐτὴ γράφουν τὰ ἔργα τους οἱ καλύτεροι ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν τὴν μαθαίνεις στὸ σχολεῖο σεῖς· τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ Ἐξωτερικοῦ κι' αὐτὸ βέβαια εἶναι λάθος τῶν δασκάλων σας. Ἀλλὰ ἕνας λόγος παραπάνω νὰ διαβάζετε τοὐλάχιστο τὸ περιοδικό μου, γιὰ νὰ ἐξοικειώνεσθε κάπως· καὶ μ' αὐτὴ τὴν ζωντανὴ λογοτεχνικὴ γλῶσσα, ποὺ τόσο καθὼς εἶπα, τὴν μεταχειρίζονται ἐδῶ καὶ τὴν ἀγαποῦν.

Ναί, ***Σφίγξ***, ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ «ξεπρελίγνῃς» τὶς συμμαθήτριές σου καὶ νὰ μοῦ τὶς κάνῃς συνδρομήτριες. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Καθὼς εἶδες, τελείωσε ὁ Ὁδηγὸς καὶ ξανάρχισε τὰ ἑτικὰ ἡ Σελὶς Συνεργασίας. Πάλι ὅμως τὴν περιορίζουν οἱ Διαγωνισμοί· ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Ἀλληλογραφία, ποὺ εἶναι μεγάλη τώρα κατ' ἀνάγκη, γιατί ὁλοένα μοῦ γράφουν καὶ περισσότεροι. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Αὐτὰ ὅλα θὰ διορθωθοῦν τοῦ χρόνου, ὅταν, χάρις στὸ ξεσπάθωμά σας, κάθε φύλλο θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο κι' ἑπομένως θὰ μπορῶ, ἀντὶ τρεῖς ὅπως τώρα, νὰφιερώνω τέσσερις σελίδες γιὰ Συνεργασία. Ἀλληλογραφία, Διαγωνισμοὺς καὶ Ἀγγελίες.

Κι' αὐτὰ ἀπὸ τοῦρλο γράμμα τῆς *Ρεζεντάς*: «Ὅσο προχωροῦν τὰ μυθιστορήματά σου, τόσο περισσότερο ἀναβαίνει μέσα μου ἡ θερμή πρὸς σὲ ἀγάπη κι' ἀφοσίωσή μου, καὶ συγχρόνως ὁ ζῆλος νὰ σὲ διαδώσω. Γιατί, κατὰ τὴ γνώμη μου, τὰ δύο χωρὶς διάπλασι εἶναι σὰν ἕνα σπίτι ποὺ χτίζεται χωρὶς θεμέλια».

Ἔλβα, *Θεοδώρα Κίτσα*, ἔστειλα τὶς σχετικὲς ἀποδείξεις καὶ τὸ 8ο φύλλο, κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ἕλα, προπάντων γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, καὶ μάλιστα νὰ πάρῃς καὶ φευδώνυμο. Ναί, ἀκόμα πιὸ ὡραιότερο γίνεται παρακάτω τὸ «Θαυμαστὸ Ταξίδι» ποὺ τόσο σάρεσει.

Αἰμυλία Χοῦβ, τὸ γράμμα σου μὲ συγκίνησε ἀληθινά. Ὦ, μὰ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ, ἀγαπητή μου, γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια... Ὁ «Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος» τοῦ Σοῦ Sue) δὲν ἔχει καμμιὰ σχέδον λογοτεχνικὴ ἀξία. Εἶναι μυθιστόρημα «περιπετειῶν» ὅπως τὰ «Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων» καὶ ἡ «Ματθίλδη» τοῦ ἴδιου. Τὰ μυθιστορήματα τοῦ Κνοῦτ Χάμψουν μακίζουν τόσο πολὺ μεταξύ τους, ποὺ κανεὶς δὲ ξέρει οὔτε τὸ καλύτερο οὔτε . . . τὸ χειρότερο. Εἶναι ἕνας ἰδιότυπος, πολὺ προσωπικὸς συγγραφέας, μὰ τίποτα περισσότερο. Δὲν ἔχει τὸ ἄπλωμα, τὴν γενικότητα, τὸν ὁρίζοντα καὶ τὴν ποικιλία τῶν μεγάλων. Ὁ θόρυβος γύρω του εἶναι ὑπερβολικός.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, *Ἀθάμα*, γιατί ἀπ' ὅσα δικά σου ἤχω ἰδεῖ ὡς τώρα, σχηματίσα μιὰ ἰδέα ποὺ θὰ σοῦ τὴν πῶ. Κάποια προδοῦ παρατήρησα βέβαια ἀπό πέρα, ἀλλὰ δὲν εἶναι τέτοια ποὺ νὰ μὲ πείθῃ ὅτι τὰ Γράμματα, ἡ λογοτεχνία, εἶναι ὁ προορισμός σου. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι καὶ τελειωτικά. Μπορεῖ νὰ συνετέλεσε κι' ἡ ἀρρώστεια σου στὴ βραδύτητα τῆς ἐξέλιξης. Ἐξακολούθησε νὰ μοῦ στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα. Κι' ἐλπίζω ὅτι σ' ἕνα χρόνο ἀκόμη θἄμαι σὲ θέσιν νὰ σοῦ πῶ, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν θὰ τὸ ἔχετε ἰδεῖ καὶ μόνος σου.

Τὸ *Αἰγόκλημα* μοῦ γράφει: «Τὰ νέα σου μυθιστορήματα γίνονται λίγο-λίγο θαυμάσια. Ὅσο γιὰ τὸν Τζάκ, οὔτε ἡ γλῶσσα μου οὔτε ἡ πέννα μου μποροῦν νὰ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμό μου. Εἶδα μὲ χαρὰ ὅτι συνεπληρώθη τὸ πεσόν γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμου. Λυποῦμαι μόνο ποὺ δὲν βρίσκομαι στὰς Ἀθήνας νὰ παρευρεθῶ κι' ἐγὼ στὴν τελετή. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μᾶς τὴν περιγράψῃς· καὶ σὺ κι' ὁ καλός μας κ. Φαίδων μ' ἐκείνη τὴ θαυμαστὴ δύναμη ποὺ ἔχετε νὰ περιγράφετε τὸ κάθε τί κι' ἔτσι γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ νομίσουμε πὼς βρισκόμαστε καὶ μεῖς μαζί σας...»

Πρέπει νὰ σταματήσω ὡς ἐδῶ· ἂν καὶ περιμένουν τόσα ἀκόμα γράμματα ποὺ θἄξιζαν νὰ τοὺς ἀπαντήσω ἐκτενῶς. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω ποὺ δὲν ἔχω πιὰ τόπο; Φυλάγω μερικὰ μόνο γιὰ τὸ ἐρχόμενο, π. χ. τῆς *Κόρης τῶν Ἀθηνῶν* ποὺ κάνει μιὰ τόσο ἐνδιαφέρουσα πρότασι, — κι' ἀφίνω τἄλλα χωρὶς ἀπάντησι, μὲ μεγάλη μου λύπη, μὰ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν αὐτοὶ οἱ φίλοι μου καὶ θὰ ξαναγράψουν.

Γέρω-Δῆμο, Μικρὲ Ἀθηναῖε, Οὐράνιε Θόλε, Κοσμοχαλάστρα, Εὐστράτιε, Πυξινέ, Στυλιανὴ Δίκου, «Φαληρικὲ Ὅμιλε», Εὐρυσθ. Χατζηλουκᾶ, Κλαίρη, Ἀρίων, Ἀρλέτ, Μέδουσα, Ἰνδιάνα, Λούλα Βασιλειάδη, καλά μου παιδιά, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ ἐσπαθώματά σας, καὶ τὰ πρῶτα, καὶ τὰ δεύτερα, καὶ τὰ τρίτα. Ἐξακολουθῆτε!

Ὡραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀφρισμένο Κῦμα* (ναί), *Πικρὴ Σκλαβιά*, *Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς, Κρινόλευκη Νεράϊδα, Ρόδον τῆς Ἐρήμου, Ἐξυπνη Γατούλα, Βαλέντσια, Εὔα, Ἄμλετ, Χρυσωμένη Δύση, Λαμπρὸς Ἥλιος, Λάτρης τῆς Φύσεως, Λεπτὴ Μαργαρίτα, Ἀνθεμίς, Ντούγκλας, Τσέκου Κούγκαν, Νεοϋορκέζος, Νάρκισσος, Ὀνειρώδης Χορός* καὶ *Ἠλιόβγαλτη*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐκπλήξεις κι' ἐπεισόδια» τοῦ *Γιούλη Ἄνθη*. Σύμφυρμα κι' ἀνακάτωμα ἰδεῶν. Ὁ πρόλογος δὲν ἔχει φανερὴ σχέση μὲ τὸ ἄλλο. Κι' ἄλλες «ἐκπλήξεις», ἄλλα «ἐπεισόδια» περιμένει ὁ ἀναγνώστης. Γενικὰ τὸ βρίσκω ἀσυνάρτητο. Ἀφίνω ποὺ εἶναι κι' ὅλω διόλου ἀκατάλληλο γιὰ παιδιά. Τὰ ἴδια σχεδὸν ἐλαττώματα ἔχει καὶ τὸ κομμάτι ποὺ τοῦ ἔγκρίνω παρακάτω. Ἀλλ' αὐτὸ τουλάχιστο εἶν' ἕνα μικρὸ ποίημα, στιχουργημένο καλά. Τὸ σώζει ἡ φόρμα του. Κι' οἱ ἐπαναλήψεις ἀκόμα ποὺ ἔχει, τὸ κάνουν σὰν παραλήρημα... πειστικό. Τελοσπάντων αὐτὸ περνᾷ. — «Τὸ χαμένο πορτοφόλι» τοῦ *Κεραυνοῦ*. Πολὺ ἄτεχνο. «Τὸ β, ἄδυ μιᾶς μέρας, ἕνας ἄνθρωπος, ἄφρο) ἀγόρασε τροφᾶς, πήγαινε στὸ σπίτι Τὴν ἄλλη μέρα ξημέρωσε Κυρία τῆ· Ὁ ἄνθρωπος, πρὶν πάῃ στὴν ἐκκλησιά, πῆγε στὸν μπακάλη...» Δὲν εἶναι γράψιμο αὐτό. Ἀντὶ «τὸ βράδυ μιᾶς ἡμέρας», ἔπρεπε νὰ πῇ «ἕνα Σαββατόβραδο». Τὸ «πῆγαινε στὸ σπίτι» δὲ ἔχει λόγο, γιατί τίποτα δὲν τοῦ συνέβη τοῦ ἀνθρώπου ἐνῷ πήγαινε στὸ σπίτι. Τὸ «ἀγόρασε τροφᾶς» δὲν λέει τίποτα. «Ἐλύπησε» ἁπλῶς μποροῦσε νὰ πῇ. Κι' ἔτσι ὅλο τὸ διήγημα. — «Ὁ Καλλιτέχνης» τῆς *Σγουρόμαλλης*. Ὡραιότατα γραμμένο· ἀλλὰ τὸ θέμα ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Σελίδα κι' χωρὶς παιδαγωγικὸ σκοπό. Θὰ ἔβλαπτε μᾶλλον τὰ νεαρὰ ταλέντα, γιατί θὰ τοὺς ὑπέβαλλε τὴν ἰδέα ὅτι ὁ κόσμος τὰ φθονεῖ. Ἔπειτα καὶ μερικὲς λεπτομέρειες δὲν στέκονται καλά: Εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἂς εἶναι ἡ *Σγουρόμαλλη* ἱκανοποιεῖται μὲ τὸ ποίημα ποὺ τῆς ἐγκρίνω παρακάτω καὶ ποὺ πραγματικῶς εἶναι ἔκτακτο. — «Τὸ παθημά μου» τοῦ *Ἀναξιλύτου*· Ἀσήμαντο. Ἄλλο «πάθημα», πιὸ νόστιμο, περιμένει κανεὶς ἀπ' αὐτὴ τὴ συνηθισμένη ἀπροσεξία τῶν ἐρασιτεχνῶν φωτογράφων. Μὲ αὐτὸ κανένας δὲν θὰ γελοῦσε. — «Τὰ παιδιὰ στὴ θάλασσα» καὶ «Τὸ παιδάκι κι' ὁ χειμώνας» τοῦ *Σουδανοῦ*. Ἀτεχνία καὶ τὰ δυό. Τὸ πεζό, κάτι πάει κι' ἔρχεται. Τὸ ποίημα ὅμως δὲν ἔχει οὔτ' ἕνα σωστὸ στίχο. — «Αὐτὴ εἶναι ἡ πατρίδα μου» τοῦ *Γίνου Βούγα*. Ἀρχίζει καλά, μὰ δὲν προχωρεῖ τὸ ἴδιο. Στὸ τέλος χαλᾶ ὁλωσδιόλου. Κι' ὅμως ὡς ἰδέα «ἕνα ὡραῖα καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγραφτῇ καλύτερα. — «Τὸ ἀδελφάκι μου» τοῦ *Ρούλλου*. Κι' αὐτὸ καλὸ ὡς ἰδέα, ὡς θέμα, ἀλλὰ πολὺ ἄτεχνα γραμμένο. — «Διαβαίνει ὁ Χάρος» καὶ «Ἡ Μοῦσα μου» τῆς *Δοξασμένης Φουσταγέλλας*. Ἄτεχνοι ἄμουσοι, ἄρρυθμοι οἱ στίχοι. Ὁ ποιητὴς δὲν ξέρει ἀκόμα νὰ μετρᾷ καλά:

Τῆς ζωῆς μου ἕνα δράδυ
ἔχασα τὸν ἴσιο δρόμο
Κι' ἀθέλα μπῆκα σὲ δάσος
Πανόρριο, μαγεμμένο...

Ἄ, μπά! ἀπὸ τὸ τελευταῖο ἡμιστίχιο λείπει μιὰ συλλαβὴ κι' ὁ τόνος δὲν εἶναι στὴ θέση του. Ἔπρεπε (ἂν μποροῦσε) νὰ λέῃ: «Πάνορριο καὶ μαγεμμένο» ἢ «πανόριο καὶ μαγεμμένο». Μὰ κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λανθασμένη στιχουργία τὸ δεύτερο ποίημα, ὡς μυθοπλαστία, δὲν στέκεται πολὺ καλά. — «Πρωτοχρονιὰ» καὶ «Χριστοῦγεννα» τῆς *Ἠρωΐδος τοῦ 21*. Παρακαιρα κι' ἄτεχνα κι' τὰ δυό. Μιὰ φράσι στὸ τοῦ *Ἀναξιλύτου*· Ἀσήμαντο. Ἄλλο «πάθημα», πιὸ νόστιμο, περιμένει κανεὶς ἀπ' αὐτὴ τὴ συνηθισμένη ἀπροσεξία τῶν ἐρασιτεχνῶν φωτογράφων. Μὲ αὐτὸ κανένας δὲν θὰ γελοῦσε. — «Τὰ παιδιὰ στὴ θάλασσα» καὶ «Τὸ παιδάκι κι' ὁ χειμώνας» τοῦ *Σουδανοῦ*. Ἀτεχνία καὶ τὰ δυό. Τὸ πεζό, κάτι πάει κι' ἔρχεται. Τὸ ποίημα ὅμως δὲν ἔχει οὔτ' ἕνα σωστὸ στίχο. — «Αὐτὴ εἶναι ἡ πατρίδα μου» τοῦ *Γίνου Βούγα*. Ἀρχίζει καλά, μὰ δὲν προχωρεῖ τὸ ἴδιο. Στὸ τέλος χαλᾶ ὁλωσδιόλου. Κι' ὅμως ὡς ἰδέα «ἕνα ὡραῖα καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγραφτῇ καλύτερα. — «Τὸ ἀδελφάκι μου» τοῦ *Ρούλλου*. Κι' αὐτὸ καλὸ ὡς ἰδέα, ὡς θέμα, ἀλλὰ πολὺ ἄτεχνα γραμμένο. — «Διαβαίνει ὁ Χάρος» καὶ «Ἡ Μοῦσα μου» τῆς *Δοξασμένης Φουσταγέλλας*. Ἄτεχνοι ἄμουσοι, ἄρρυθμοι οἱ στίχοι. Ὁ ποιητὴς δὲν ξέρει ἀκόμα νὰ μετρᾷ καλά:

Τῆς ζωῆς μου ἕνα δράδυ
ἔχασα τὸν ἴσιο δρόμο
Κι' ἀθέλα μπῆκα σὲ δάσος
Πανόρριο, μαγεμμένο...

Ἄ, μπά! ἀπὸ τὸ τελευταῖο ἡμιστίχιο λείπει μιὰ συλλαβὴ κι' ὁ τόνος δὲν εἶναι στὴ θέση του. Ἔπρεπε (ἂν μποροῦσε) νὰ λέῃ: «Πάνορριο καὶ μαγεμμένο» ἢ «πανόριο καὶ μαγεμμένο». Μὰ κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λανθασμένη στιχουργία τὸ δεύτερο ποίημα, ὡς μυθοπλαστία, δὲν στέκεται πολὺ καλά. — «Πρωτοχρονιὰ» καὶ «Χριστοῦγεννα» τῆς *Ἠρωΐδος τοῦ 21*. Παρακαιρα κι' ἄτεχνα κι' τὰ δυό. Μιὰ φράσι στὸ πρῶτο: «τρία παιδάκια κάθουνται· θυμίζει τὸ τρία πουλάκια κάθουνται» καὶ γίνεται κωμική. Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ προσέχετε. —

πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις;) *Ὀμίχλην* (γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ· γιὰ τὸ ἄλλο... πολὺ δύσκολο! θὰ χρειαζόνταν τόσα χρόνια γιὰ νὰ μαζέψουμε ὅσα χρειάζονται γιὰ ἕν' ἀεροπλάνο!..) *Λατάνιαν* (εἶδα καὶ τί ὄμορφα, τί ξύπνα ποὺ ξεσπαθώνεις!) *Ἀρίωνα* (ναί, ὅλ' αὐτὰ τὰ φαντάσθηκα...) *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον* (ὦ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τάς... ἐκπλήξεις σου κι' ἐξακολούθει· τὸ ψευδώνυμό σου ἐκεῖνο ἐλεύθερα·) *Ἑλληνικὴν Ρόδον* καὶ *Ροδιακὴν Αὔραν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· περαστικὰ τοῦ μπαμπᾶ·) *Μῆλον τῆς Ἔριδος* (γιὰ τὰ ὄνειρα τῶν τυφλῶν ἔγραψε ἄλλοτε ὁ κ. Φτίδων· ὅλ' αὐτὰ τὰ βιβλία ὑπάρχουν, ἐκτὸς τῆς «Ἀφροδίτης» ποὺ ἔχει ἐξαντληθεί!) *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον* (εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τόσο σᾶς διασκέδασα τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων· τὸ ὑπόλοιπο δρ. 22,20 μένει στὴ διάθεσή σου ἔστειλα καὶ τρία λυσάχαρτα·) *Δωδωναῖον* (χαίρω, γράφε μου τώρα ποὺ εἶσαι καλά·) *Πριγκίπισσαν τῆς Σελήνης* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια·) *Γαλάτειαν* (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Καστελλάν* (κανένα λάθος· πολὺ καλὰ καὶ γράφεις κι' ἐκφράζεσαι·) *Μοντέρναν* καὶ *Θεσσαλιώτακι* (γράφετέ μου λοιπὸν τώρα ποὺ καταλάβατε τὸ σκοπὸ τῆς Ἀλληλογραφίας·) *Ἄλκηστιν* (ὄχι· τοὺς δεκαπεντασύλλαβους πάντα τοὺς χωρίζω σὲ δυό·) *Σμυρνιωτάκι* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά· ἔστειλα·) *Ζωὴν Βελισσαράτου* (ἔστειλα· περαστικὰ τοῦ Ἄλεκ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ·) *Νίκην τοῦ Παιωνίου* (μετὰ χαρᾶς πολὺ δμορφο τὸ γραμματάκι σου· κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις·) *Μήδειαν* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· νὰ μοῦ φιλήσῃς καὶ τὴ μικρὴ Φιφή· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) *Γκιόνην* (μεγάλη εὐχαριστηση μοῦ ἔδωσε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Ι. Γ. Μέρλον* (ἔλαβα καὶ σ' ἐνέγραψα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κοσμοχαλάστραν* (δὲν εἶναι λάθος· τὰ ποτελέσματα ἦ-αν τῆς 33ης Κυριακῆς κι' ἡ ἐρώτηση εἶχε γιὰ τὴν 34ὴ· ὅταν θὰ ζητήσεις εὐθὺς κι' αὐτῆς τὰ ποτελέσματα, θὰ ἰδῇς ἀπὸ πάνω «34ὴ Κυριακή»·) *Πόνου Δάκρυ* (ἐλπίζω κι' ἐγώ·) *Θέκλαν* (ὁπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ.1,10·) *Ἑρμίναν* καὶ *Νόρμαν* (εἴδατε τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σας· νὰ μοῦ γράφετε!) *Βάρκαν τοῦ Κανάρη* (ἀφοῦ δὲν φταῖς ἐσύ, δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσαι·) *Κόρην τῆς Διακλάσεως* (μὲ χαρὰ διάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ· δὲν πιστεύω νὰ ξαναφήσῃς τόσο·) *Ἀπόγονον Ἡρώων* ἐξάμηνη συνδρομή σου ἔλαβα πρὸ πολλοῦ· ψηφοθέλτια στέλνε·) *Ρήγαν Φεραῖον* (ἂν μπορεῖτε, γιατὶ ὄχι;) *Μικρὸν Καλλιτέχνην* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια· ὄχι, δὲν βρίσκω λάθη· γιὰ ὅσα γράφεις εὐχαριστῶ πολύ·) *Κωνσταντινουπολίτακι* (χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα τακτικά·) *Ψόφον* (αὐτὸ λοιπὸν τὸ διήγημά σου θὰ τὸ κρίνω ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του·) *Ἀκαδημαϊκὸν Πολίτην* (ναί, στὸν Μεταγραμματισμὸ ἀριθ. 100 τοῦ 8ου φύλλου ἔγινε λάθος· «βγάζω θῆτα» θέλει, ὄχι Βῆτα·) *Κόρην τῆς Θάλασσας* (ἄ, μπά!) *Φάρον τοῦ Βοσπόρου* (ἐστάλησαν στὸν *Τσέκυ Κούγκαν*·) *Δροσιὰ τοῦ Ἀπρίλη* (μόνο σὲ μιὰ Μ. Ἀγγελία μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ αὐτό·) *Πρόδρ. Ἀναγνώστου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Φίλανθον* (ναί·) *Μόνα Λίζαν* κτλ. κτλ.

Α. Τουφεξῆν, Ἀρισμαρί, Μαυροθαλασσίτην, Γαυριάτικο Μελτέμι (ἔστειλα·).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *13 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Ἀπριλίου.)

157. Δεξίγριφος

Δύο πτώσεις ἂν συνδέσῃς
μιᾶς ἁπλῆς ἀκτωνυμίας,
Ζῶο κοινὸ θὰ ποτελέσῃς
Μετὰ πάσης εὐκολίας.

Πέτρος Ριενσαί

158. Συλλαβόγριφος

Δύο γράμματα καὶ μόνα
Τὄνομά μου ἀποτελοῦν.
Πόσοι μ' ἔχουν ἀναξίως,
Πόσοι μ' ὀνειροπολοῦν!

Ἰωστέφανος

159. Στοιχειόγριφος

Φύλλα κρέμονται ἀπὸ μένα,
Καὶ λουλούδια καὶ καρποί,
Μὰ τί σχῆμ' ἀκριβῶς ἔχω
Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ.
Μόνο ἂν χάσω ἕνα μου γράμμα,
Γίνομαι κανονικὸς
Κι' εἶμαι στρογγυλὸς στὴ βάση
Κι' ἀπὸ πάνω μυτερός.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

160. Μεταγραμματισμὸς

Γνωστὸς εἶναι Σοφός·
Μὰ τὸ λαιμό του ἀλλάζω
Κι' ὁλάκερη ζωὴ
Ἀμέσως παρουσιάζω.

Δόκτωρ Φασαρίας

161. Τρίγωνον

* * * * * * =Προφήτης
* * * * * =Πόλις τ. Κιλικίας
* * * * =Ὄρυκτὸν
* * * =Νῆσος τ. Αἰγαίου
* * =Ἄρθρον
* =Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μέδουσα

162-166. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων θὰ ἴδετε ἄλλον, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πάγος, ἄγω, Μῆλος, φέρω τρόμος.

Τραγουδιστὴς τῆς Πατρίδος

167-171. Φωνηεντόγριφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κατωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἑκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

σπρβς, σβκμσρ, σσσκλ, λγχρφς, μκνσς.

Φάρος τοῦ Βοσπόρου

172. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων ὁποτελοῦν ὁμηρικὸν ἥρωα, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ὀρυκτόν:

1. Πολίτιμος λίθος· 2. Ἀρχαία πόλις τῆς Μαγνησίας· 3. Χώρα τῆς Ἑλλάδος· 4. Ἀρχαία πόλις

Ρήγας Φεραῖος

173. Φωνηεντόλιπον

πλς - στν - * - ν - λγς - ρκμνς

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

174. Ἰνδικὸς Γρῖφος

Φ5 (οὐσιαστικόν), ε8 (μετοχή), κ2 (σύνδεσμος), δ10 (μετοχή), ο9 (ἄρθρον), α4 (ἀντώνυμία), ι3 προστακτική·

Ἀναξίλυτρος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

175. Devinette

Plus il y en a, moins ça pèse.

Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι

176. Sans Voyelles

prs - dmmg - chcn - sg.

Ἄγγελος Δάφνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 49

753. Ἀνατομία (ἀνά, τομή, α.) —754. Βόλος-Φόλος-ὄλος.—756. Ἀχρὶς-ἄχρις. — 757. Τὸ κουτάλι μὲ τὸ φαΐ στὸ στόμα.—758.

Β Ο Υ Χ Α Ρ Α
Ο Π Ε Ρ
Υ Π Ο Λ Α Ι Σ
Χ Α Κ Ι
Α Β Α Κ Ι Ο Ν
Ρ Ι Ο Ο
Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η

759. ΠΗΛΙΟΝ (ἤλιον, λοιπόν, Ἴλιον, ὄπιον, νήπιον.) —760-764. Διὰ τοῦ Ρ: *ἅρμα, Ἄρης, θράσος, ἄρτος, ἀκρίς.*—765. Διὰ τοῦ Δ: *Φθαρτὰ τὰ ἀγαθά.* — 766. *Τὰ παθήματα μαθήματα.* (Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος:

Α Τ Α
Μ Η Θ
Α Μ Α
Τ Α Μ
Α Θ Η
Π Α Τ

Ἀτ Ἀλάντη, ΜΗΘυμνα, Ἀμάλθεια, ΤΑΜεσις, Ἀθήνα, ΠΑΤήρ. —Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ τῶν κάτω μαιανδροειδοῦς ἢ βουστροφηδόν.)—767. Τῶν πρώτων τὰ παθήματα τῶν πτισνῶν γεφύρια.—768. *Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος,* (ἐπὶ στὶ μὶ ἐπὶ στὶ μὶ ς διά φορος.)—769. La lettre N.—770. *Parti le chat, les souris dansent,* (par, tile, chales sous ris dans ce.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 8 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΖ' — 227)

Ἡρωϊκὴ Ρούμελη, βέβαια θὰ μὲ ξέρεις ἀφοῦ ἔχω ἀποκαλυφθεῖ· ἐγὼ ὅμως σὲ ξέρω χωρὶς νὰ σὲ ἔχουν ἀποκαλύψει, εἶσαι ἡ Ρ...· Ἂς μὴ σὲ πῶ. Ἀνταλλάσσεις τετραδιάκια; Δ/σις ποῦ (ΚΖ'—107).

Ἀνθεμὶς

(ΚΖ' — 228)

Ζίλδα ἡ Ἀγρία, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σὲ ἀποκαλύψω. — Διαπλασίσπαι, δέχομαι. Δ/σις Νικόλαον Πάνον, Σέρρας.

ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΖ' — 229)

Ἀτρόμητος Ἑλληνόπαις—Καρύδης, Πανελλήνιος Πόθος—Λεβόπουλος, Ζίλδα ἡ Ἀγρία, Μαιζὲλ Νιτοὺς—Ἀδελφαὶ Ἀβραμάκου, Μέδουσα—Ξανθούλα Κουνέλη.

Ἀνακατοσούρας

(ΚΖ' — 230)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, θὰ ἀνακατώσω τὰ μυαλὰ ὅλων.

Ἀνακατοσούρας

(ΚΖ' — 231)

Παλιὸς Τριπολιτσιώτης—Μπακόπουλος ἀνυπόφορος, Χρυσοῦλα, Σίμερ = ἀδελφαὶ Τουφεξῆ, Χιονισμένο Πήλιον—Σαββόπουλος, Φρόνιμο, Τρελλόπαιδο—Χαλᾶς.

Φνειρώδης Χορός

(ΚΖ' — 232)

Ναπολιτάνα, Πρίγκιπ Νικολάεφ, Ἰσαβέλα Ἄσπρε Παλιάτσε, Ἐρβελίν, Νιόβη Γαδρλέστον, Ἄμλετ, ἀλληλογραφοῦμε, Μόλλυ, χρόνια πολλὰ καὶ χρυσᾶ.

ΑΡΛΕΣ

(ΚΖ' — 233)

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ στέλνει τὸ θερμότερο χαιρετισμό, στὰ Διαπλασόπουλα. Ἀλληλογραφεῖ κι' ἀνταλλάσει Μικρὰ Μυστικά. Δ/σις: Π.Π., Poste-Restante Πύργον Ἠλείας.

(ΚΖ' — 234)

Διαπλασόπουλα, μιμηθῆτε μὲ ψηφίσματα τὸν **ΑΣΠΡΟ ΠΑΛΙΑΤΣΟ.**

Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΖ' — 235)

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ροδαλὴ Αὐγοῦλα, σᾶς ψήφισα.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΖ' — 236)

Γιοῦ-Γιοῦ, Χανουμάκι, ἕνα σας παραδιάκι θὰ μοῦ φέρῃ ἀμέτρητη χαρά.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΖ' — 237)

ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ ΕΡΜΗ, ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΙ, ΦΑΔΗΡΙΚΕ ΟΜΙΛΕ γιὰ τὴν ὑποστήριξή σας ἄπειρα εὐχαριστῶ. Κυτάχτε (ΚΖ' — 182. Ἐλπίζω νὰ μὲ θυμηθῆτε ἀργότερα. ΑΒΦΜΑ καὶ σὲ σᾶς θερμὰς εὐχαριστίες. — Φιλικὰ

ΤΑ ΚΡΙΝΑ

(ΚΖ' — 238)

Ε ΔΗΛΙΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, ἐλάτε ἐκεῖ ἐκεῖ ψηφίζουμε.

Χίμαιρα, Νιόβη

(ΚΖ' — 239)

Δ ΙΟΤΕΝΗ, εἶσαι ὁ ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΕ

(ΚΖ' — 240)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ἀποτελεῖται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ὁ Ζ ἐγγραφόμενος πρῶτος εἰς τὴν «Δημοκρατίαν» λαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν τῆς πόλεώς του. Δ/σις: (ΚΖ'—162).

(ΚΖ'—241)

Βεατρίκη, διατί δὲν λαβαίνω γράμμα σου; Μήπως εἶσαι ἄρρωστη;

Σοῦλφις

(ΚΖ' — 242)

Α' ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Πρόεδρος: Ἀνδρομέδα, Διαγωνισμοῦ: Σκερτσόζα, Ἀποκαλύψεων: Γρύλλος, Ξεσπαθώματος: Σκερτσόζα.

Ὑποστηρίζομεν τὸ ψευδώνυμον

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21

Προσεχὴς Διαγωνισμός!!!

Ὁ Πρόεδρος: **Ἀνδρομέδα**

(ΚΖ' — 243)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝ. — ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. Β' ΔΙΑΓΩΝ.

Ἐλάβομεν ἀπαντήσεις 63. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπεστείλαμεν κουτάκια. Ἔτοιχον «Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς». Ι. Γεωργαλᾶς, ἀπὸ ἕνα κονδυλοφόρο *Bamboo* μινυνιάδραχμο, δώδεκα ἄλλοι ἀπὸ ἕνα μολύβι δωδεκάδραχμο, λοιποὶ 49 πράγματα μικροτέρας ἀξίας.

Διαγωνισμοῦ: **ΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ**

(ΚΖ' — 244)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

Ἀπάντησις: Τὸ ψευδώνυμον Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, τὸ ὁποῖον φέρει ἕνα μέλος μας, ἐτέθη πρὸ πολλοῦ ἐνδοχρηστίᾳ.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

(ΚΖ' — 245)

Πρῶτος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ἀγράφων καρτῶν τοποθεσιῶν. Προθεσμία τριημηνιαία, βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. Στείλατε: Ἰωάννη Κουντουρῆν, Πλωμάριον (Μυτιλήνης).

ΑΡΙΩΝ

(ΚΖ' — 246)

Γίνο Βούγα, ποία εἶναι ἡ Δ/σίς σου;

Ἀλεξία, Θέκλα

(ΚΖ' — 247)

Προτρεπαίνοντας εἰς τὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες.

ΠΑΡΘΙΟΝ ΒΕΛΟΣ

(ΚΖ' — 248)

Ψηφίζω τὰ ψευδώνυμα:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ.

Πάρθιον Βέλος

(ΚΖ' — 249)

Διαπλασόπουλα, κατεγχόμενος στὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1927, ζητῶ ἀπὸ τώρα τὴν ψῆφόν σας.

ΠΑΡΘΙΟΝ ΒΕΛΟΣ

(ΚΖ' — 250)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι

(ΚΖ' — 251)

Περιμένατε Διαγωνισμὸν προσεχῶς.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΗΠΕΙΡΩΤΑΚΙ

(ΚΖ' — 252)

Ζίλδα ἡ Ἀγρία, Μαιζὲλ Νιτοὺς—Ἀδελφαὶ Ἀβραμάκου.

ΤΑΡΖΑΝ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 18, ΑΘΗΝΑΙ